

 Edebiyat Defteri

Duran ardak -Yazıları-

Oluřturulma Tarihi:
15 Ekim 2020 Perřembe

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kùltür ve Sanat Platformu

HASTA

HASTA

Hava iyice soğumuştı. Delice esen rüzgar,havayı daha da soğutuyor insanın kanını donduruyordu. Tepeler beyazlara bürünmüş ,rüzgara meydan okurcasına süslenmişti. Vadiden tepenin yamacına doğru uzanan ince toprak bir yol gidiyor,terk edilmiş gibi duran bir binanın önünde sona eriyordu. Bu bir şantiye binası idi. sıvaları dökülmüş,camları çatlak. Özel yapım bir kamyon önünde durdu.Sıkı giyinmiş altı iri kişi indiler. Üst üste giydikleri elbiseler sanki daha heybetli gösteriyordu. İlk inen kapıya yöneldi. Epey uğraştıktan sonra kat kat elbiselerin cebinden anahtarları buldu,kapıyı açtı. Rüzgar kapıyı alıp götürmesin diye sıkı sıkı tuttu. Diğerleri teker teker içeri girince kendisi de içeri girdi kapıyı kapadı.

İçeride masalar,sandalyeler ve varilden yapılmış bir soba vardı.İlk içeri giren sobaya yöneldi.Kapağını açıp seslendi.
-Duran bey sobayı yakıyorum. Kapıyı tutan iri yarı kişi birazda sertçe,
- Durmuş bu havada yakmayıp ta ne zaman yakacaksın? Durduğun hata. Sobaya odunlar atılmış, yanmaya başlamıştı. Ekip sobanın etrafında yerini alınca.
-Adnan birde çay suyu koy dedi Duran çıtır çıtır yanan odunlardan gözlerini ayırmadan. Ufak tefek biri mutfak bölümüne doğru yönelirken,
-Tamam abi şimdi yaparım dedi. Çaylar hazırlanırken ekip elbiselerini değiştirip iş elbiselerini giydiler. Sanki sobayı kucaklayacaklarmış gibi ellerini uzattılar. Odunların yanarken çıkardığı sestten birde rüzgarın sesinden başka ses yoktu. Sessizliği kır saçlı biri bozdu.
-Duran bey programda herhangi bir değişiklik var mı?
-Yok Hüseyin usta,bir değişiklik yok. Çaylarımızı içip gidelim. Allah'ın izni ile bugünde ateşleme yapacağız.
-Çaylar hazır dedi Adnan. Bardakları ve çaydanlığı masaya korken. Ekip sobanın yanından ayrıldı.Masaya gelip çaylarını yudumlamaya başladılar. Duran bir bardak alıp tekrar sobanın yanına döndü. Çayı ayakta yudumlarcken yanaklarından,alınından boncuk boncuk terler süzölmeye başladı.
-Duran bey siz bayağı hastasınız dedi Hüseyin.
-Sorma çok fenayım.Aslında bugün hiç gelmeyecektim. Ateşleme var diye geldim dedi boğuk bir sesle. Dışarıda bir araba sesi duyuldu.Bir kamyonet gelmişti.Kapıyı açtılar. Şoför içeri geldi.Otuz yaşlarında sarı saçlı mavi gözlü bir delikanlı idi. Ellerini bir kaç kez ovuşturdu. Ağzına doğru yaklaştıırıp üfledi.
-Bu ne soğuk böyle. İnsanın kanı donuyor. Ben jandarmaları almaya gidiyorum.
-Tamam Ahmet çayını içte öyle git dedi Duran.
-Yok abi geç kalırsam komutan asker vermiyor. Kısa bir süre sonra Ahmet iki askerle geldiler. Duran onlara hoş geldiniz dedikten sonra,
-Siz burada oturun çayınızı için dinlenin. Biz yukarı çıkalım.Biz dolum işlemini yapalım.Patlama anında sizlere haber veririz dedi. Kamyona binip binayı terk ettiler. Ekip delikleri şarj ederken Duran da onları izliyordu,Hareketleri yavaş ve isteksizdi. Kabanın başlığı ile başını kapatırken alnında biriken terleri sildi. Ekip işlerini bir an önce bitirmek için var güçleri ile çalışıyorlardı. Duran kamyona binerken,
-Sami usta çok soğuk donuyorum dedi titriyordu.
- Kaloriferi de yaptıramadık dedi Sami sigara ile ısınmaya çalışalım.Birer sigara yaktılar. Uzun bir sessizlikten sonra Sami
-Duran bey çok kötü görünüyorsunuz isterseniz koğuşa götüreyim. Ateşlemede askerlerle gelirsiniz. Bitkin durumda
-Olur gidelim dedi. Binaya geldiler.içerisi bir hayli sıcak olmuştu.Askerler bir masaya oturmuş dokuz taş oynuyorlardı.
-Abi iş bitti mi dedi askerlerden biri.
- yok bir saat kadar sürer dedi Duran sobaya doğru yaklaşırken.
-Beyaz bir lada geldi dedi askerın biri camdan bakarken. Çokta havalı birine benziyor. arabadan inişine baksanıza.
-Bizim serseridir dedi Duran. Baş belası ocak şefimiz.
Gözlerinde siyah bir gözlük,beyaz dar bir pantolon,beyaz bir mont içeri girdi. Etrafa şöyle bir bakındı. Selamsız sabahsız.
-Oh oh burasıda bayağı sıcakmış. Adamlar nerede?
-Ocakta, ateşleme yapılacak dedi. zorla konuşmaya çalışarak.
-Sen neden buradasın öyle ise? Bağırarak konuşuyordu.
-Biraz rahatsızım.
-Hasta mısın? Raporun var mı dedi alaycı bir bakış atarak.
-Doktora gitmedim henüz.
-Gitse idin. Burası iş yeri raporunu alsa idin. Yoksa raporun çalışma saatlerinde işin başında olman gerekir.
-Git başımdan bela mısın nesen? Ben işimin başındayım, dedi hırıltılı bir ses tonu ile. Odayı sessizlik kapladı. Sessizliği asker bozdu.
-Abi sen ne iş yapıyorsun?
-Asker önce konuşmayı öğreneceksin. Karşında ocaklar şefi var sen değil siz diyeceksin . Ben bütün buraların sorumlusuyum. Bütün çalışmalar yapılan işler bana ait Buralarda benim dediğim olur. Ben Sivaslıyım. Aranızda Sivaslı var mı? Kimseden cevap gelmedi. Odaya derin bir sessizlik çoktu. Sanki sobada ki ateş bile susmuştu. Dışarıda yağmurun sesi vardı.Sonra ocak şefinin! Ayak sesleri geldi. Odada dolaşmaya başladı. Kapıyı açtı yağın yağmura

baktı.

-Duran bey benimle gel!

-Ben şimdi ateşleme için ocağa çıkacağım.

-Bende ocağa çıkıyorum bir yere bakmamız lazım!

-Sen bak

-Sana gel diyorum yoksa senin için kötü olur. Duran başını salladı çattık belaya dedi. Uysa olmuyor uymasa olmuyor. İsteksizce kalktı askerlere,

-Ateşleme hazırdır şimdi gelirler emniyete alın patlatın beni aramayın dedi. Lada ya bindi. Araba çalışır vaziyette olduğu için içerisi fırın gibi olmuştu. Ocak zirvesine doğru giderken,

-Ateşleme ikinci aynada olacak yanlış gidiyoruz dedi Duran.

-Yok yanlış değil zirvede bir şeye bakacağız. Zirveye çıktılar. Arabada bir müddet oturdular. Ateşlemenin sesi duyuldu."Gümmmm"

- Ee !Evet!

-Evet dedi Ocak şefi.

-Neden buradayız buraya niçin geldik dedi Duran.

-Evet buraya niçin geldik?Güzel soru. Buradan sınıra kadar kaç adım onu ölçeceksin. Senin için adımları metre gibidir milim şaşmaz diyorlar bakalım doğrumu.

-Adımlamaya gerek yok yüz elli metre. Haritadan bak.

-Haritayı boş ver. Bana cevap verme in aşağıya verdiğim talimatı uygula adımla gel. Kafayı sağa sola salladı. Bu bela nereden başıma musallat oldu diye geçirdi içinden. Allah'ım sen büyüsun dedi.Arabadan indi.Kapıyı kapatır kapatmaz,araba hareket etti. Oyuna gelmişti. Yağmur bardaktan boşalırcasına yağıyordu. Sanki gök yüzünün bütün kapakları açılmış ne kadar su varsa yeryüzüne akıyordu.Tepeden aşağı sel şeklinde vadiye doğru inmeye başlamıştı.Dişlerini sıktı. Sana diploma veren okulun seni doğuran ananın diye başlayacaktı ki,derin bir nefes aldı:

-Tövbe yarabbi sen beni affet dedi. Ellerini montun cebine sokup hızla şantiyeye doğru gelmeye başladı. Yarım saatlik bir yürüyüşten sonra şantiyeye geldiğinde sudan çıkmış bir hali vardı. Çizmeler su ile dolmuş,yürüdükçe foş foş diye ses çıkarıyor,gezdiği yer su içinde kalıyordu. Sobanın yanına geldi. Montunu ve kazaklarını çıkarıp bir sandalyenin üzerine koydu. Çizmeleri çıkarıp sularını boşalttı. Çorapları çıkardı. Suyunu sıktıktan sonra onuda sandalyeye koydu. Adamlar şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Nerede bu şekilde ıslanmıştı. Şefle gittilerse şef nerede idi.

-Geçmiş olsun abi neredeydin dedi biri. Ne cevap verecek nede konuşacak halde idi.Kafasını geriye doğru salladı.

-Yok bir şey. Biraz ıslandım. Öksürüyor hapsiriyordu. Gözleri kararmaya başlamıştı,sobanın yanına bir sandalyeye ilişti ayaklarını sobaya doğru uzattı. Buhar ve plastik kokuları birbirine karıştı. Gözlerini kapadı.

-Usta beni eve bırakabilir misin dedi.

-Tamam abi gideriz yemek yemeyecek misiniz? Yemek geldi.Hayır anlamında kafasını salladı konuşacak halde değildi.

-Tamam abi gidelim.

Duran oturduğu sandalyeden zoraki kalktı. Islak çamaşırları eline aldı. Arabaya bindi. Eve gelinceye kadar hiç konuşmadılar. Evin önüne gelince,

-Bekleyeyim mi abi gidebilir misiniz?

_sağ ol sen git. Teşekkür ederim. Şoför geri dönerken,Duran kapının pervazına yaslanmış açılmasını bekliyordu.Kapı açıldı. Hanımı ile göz göze geldiler. Elindeki ıslak elbiseleri alırken sordu.

-Ne oldu? Hasta mısın?

-Rahatsızlandım derken banyoya geçti bütün elbiselerini çıkardı. Elini yüzünü yıkadı.Pijamalarını giydi. Yatak odasına geçti. Yatağa girdi titriyordu.

-Çok üşüyorum bana bir yorgan daha getir.

-Bir doktora gidelim.

-Şimdi doktoru nereden bulacağız. Sabah erken beni kaldır sigortaya gideyim. Bir iki gün belki raporda verirler

-Bir şeyler hazırlayayım yemek ye. İhlamur koydum kaynıyor.

Bütün gece ateşler içinde yandı. Sabaha kadar inledi durdu. Sabah saat beşe gelirken eşi dürterek uyandırdı.

-Doktora gidecek misin? Evet der gibi hırıltılı bir ses duyuldu. Boğazları şişmişti. Konuşamıyordu. Ayaklarını karyoladan aşağı sarkıttı. Kalkmak istedi kalkamıyordu.Hanımı koluna girip destek oldu. Banyoya götürdü. Elini yüzünü yıkamasına,elbiselerini giyinmesine yardım etti.

-kahvaltı hazırladım.

-Yemeyeceğim.

-Ama aç karına olmaz ki,akşamda yemedin.

-Canım istemiyor.

-Az bir şey bir iki lokma. Bir bardak ıhlamur hiç olmazsa.

Sandalyeye oturdu. Bir lokma aldı çiğnedi yutmaya çalıştı,ağzının içi çamurla dolmuştu sanki.Bir yudum ıhlamur aldı güçlkle lokmayı bitirdi.

-Taksi çağırdın mı?

-Çağırdım canım şimdi gelir. Ve dışarıda korna sesi duyuldu. Taksi beklediklerinden daha erken gelmişti.Duran taksiye binerken hanımı,

-Bende gelse idim seninle dedi.

-Yok sen çocukların yanında kal.Ben giderim. Yarım saatlik bir yolculuktan sonra hastaneye gelmişlerdi. Saat altıyı yirmi geçiyordu. Hastanenin önünde bir kaç sıra kuyruk vardı. İnşallah geç kalmadım diye düşündü. Yanından geçen birine,

-Dahiliye için sıra hangisi diye sordu.

-Nah şurada üçüncü sıra,isim yazdır birisi isim yazıyordu. Genç bir adam elinde kağıt kalem uzattı. Kağıt nerede ise

dolmuştu. Alt kısma ismini yazdı geri verdi.Beklemeye başladılar saat sekizde hastane açılacaktı. Bacakları titriyor,gözleri kararıyor,renkten renge giriyordu.Terlemeye başlamıştı.Duvara yaslandı. Şurada bir yere biraz otursa,sırasını kaybederdi vazgeçti..Saat sekizde hastanenin kapısı açıldı. İri kıyım bıyıklı biri kapıda gözüktü.

-Sıra ile sırayı bozmayın. Tepişmeden teker teker! Nedense hep ökülür iş verirler diye içinden geçirdi. Bekleyenleri eşek etmişti. İçeri girdiler bir veznenin önünde durdular.Doktora muayene olmak için buradan numara almak gerekiyordu. İçeride ki bayan kahvesini yudumlarken dışarıdaki bağıyordu,

-İtişmeyin sırayı bozmayın.Konuşmayın.

Bayan kahvesini bitirdi.Masanın altındaki çekmeceyi açtı kapadı.Bekleyen adamlara baktı. Sandalyeden kalktı,eteğini düzeltip oturdu.Çingiraklı bir ses tonu ile,

-Sıradaki dedi.Gelen adamdan vizite kağıdını,sağlık karnesini aldı. Sözde inceledi. Atarcasına geri verirken birde fiş ekledi. O kadar yavaş hareket ediyorlardı ki,orta sıralarda bir geç dayanamayıp bağırdı. Yahu bu ne biçim iş.Bir kargaşa koptu birisi başkasının sırasına girmiş. Bayan veznenin camını kapattı. Kapatırken bağırdı. Düzgün sıra olmazsanız fiş alamazsınız. Sonra kapıyı açan bıyıklı geldi.Veznenin camını açtı.

-Sıradaki iiii. Sıra Durana gelmişti saat onu geçiyordu. Doksan iki numarayı alabilmişti. Doktorun maayene ettiği yer gitti. Aynı kuyruk orada da vardı. Önündekine,

-Numaran kaç diye sordu doksan olduğunu öğrenince,birazda umutsuz,

-Sıra gelir mi ki dedi

-Valla bilmem ki hızlı bakıyorlarmış ama. Beklemeye başladılar. Duran son gücünü toplamaya çalışıyor,bazen gözlerini kapatıyor, bazen kafasını iki eli ile sıkıca kavıyor, bazen dizlerini ovuyordu.Gözleri numara töre takıldı seksen beşi gösteriyordu.Az kaldı diye düşündü. Seksen altı, seksen yedi, seksen sekiz üçer üçer alıyorlardı. Son postada içeri girerse sıra kendisinde olacaktı. Saat 11.30 yetişir herhalde dedi içinden. 89,90 ,91 bunlarda çıkarsa sıra kendisinde idi. İçeriden zebani kılıklı biri çıktı muayene bitti dedi. Saat 11.40 ı gösteriyordu. Duran bir hamle yapıp saatini gösterdi.

-Öğleden sonra kardeşim siz laf anlamaz mısınız dedi kapıyı kapattı. Allah kahretsin sizi de sisteminizi de dedi. Bir banka yönelip oturdu. Yanına biri daha geldi o da oturdu.Hiç konuşmadılar. Duran kafasını duvara dayadı,öbürü ellerinin arasına aldı. Öylece kaldılar. Saat 14 ü gösterirken numara tör tekrar yandı.92,93,94. Duran koşarak doktorun yanına gitti.Sağlık karnesini masada oturan adama uzattı. O bir şeyler yazarken doktor sordu.

-Neyin var?

Her tarafım ağrıyor,midem ağrıyor,boğazlarım şiş

-Tamam tamam. Çık dışarı ilaçlarını al kullan.Hadi sallanma

-Doktor bey ben çalışamaz durumdayım. İstirahat yazmayacak mısınız?

-Yarın istirahat yazdım. Çık dışarı. Duran reçeteyi alıp çıktı doktor muayene bile etmemişti. Acaba ilaçları alsam mı diye düşündü. Alayım dedi belki ağrı kesici vardır. Eczane yazılı yere geldi burada da kuyruk vardı bekledi. Sıra kendisine gelince reçeteyi uzattı. Adam reçeteyi alması ile yer fırlatması bir oldu.

-Hesaplattttttt!. Yere düşen kağıdı alırken arkasındaki bayan"karşıya gidin.Orada ilacın fiyatını hesaplıyorlar. sonra vezneye gidiyorsun parasını yatırılıyorsun,sonra buraya gelip ilacını alıyorsun" dedi. Sağ ol anlamında başını salladı. Söylenilen yere gitti. Artık biraz daha temkinli davranıyor. sırada bekleyenlere de soruyordu. Sonra vezneye gitti. Reçeteyi uzattı. 1600 lira. beş milyon uzattı.

-Bozuk ver kardeşim!

-Yok!

-Bende de yok dedi. Reçete ile birlikte bir milyon geri uzattı. İtiraz etmedi. Çilenin bir an önce bitmesini istiyordu.Bir milyonu ve reçeteyi alıp eczane kuyruğuna girdi. Sıra kendisine gelince reçeteyi uzattı.Eczacı aldı içeri gitti.İlaçları tezgahın üzerine bırakırken bağırdı.

-Sıradakiiiiii!

Duran ilaçlara baktı. İki kutu ve bir yarım paket. Kutular ağrı kesici idi. Pakette kin den bir şey anlamamıştı. Neyse dedi.Bitkin bir vaziyette eve dönmüştü. Hanımına ölüyorum. Hemen yatacağım diyebilirdi. Yatak odasına geçti yatağa girdi. Üşüyorum bir yorgan daha ört diyebilirdi. Bayılmıştı.

-Allah'ım derman veren sensin. sen onu koru şifa ver bize bağışla dedi. Duran mırıldanıyordu. Ne dediğini anlamak için iyice yaklaştı. Anlayamadı. Duran sağa sola dönüyor. inliyordu.

Peşinde bir sürü köpek vardı.Hepsi birer canavar gibi saldırıyorlar. Duran var gücü ile kaçmaya çalışıyordu.Koşuyordu. Bacakların da derman kalmamıştı. Nefesi etmiyor.göğsü daralıyordu. Koşuyordu. Bilmediği bir yerde, bir ormanda. Geri dönüp baktı. Köpekler hem sayıca artmış hemde çok yaklaşmışlardı. Ölüm kalım savaşı idi bu. Eğer yakalanırsa kemikleri dahi kalmazdı. Ağaçlardan birine çıkmalıydı ama kolay çıkılacak bir ağaç olmalıydı bu. Kolay çıkılacak bir ağaç.Birden gözü tuhaf bir arabaya ilişti. Nereden gelmişti? Ne zaman gelmişti? bu ormanda işi neydi? Kapısı açıldı bir bayan sesi. Billur gibi bir ses. Yüreklerle işleyen.

-Gel gel dedi. Elinden tutup arabaya çekti. Kapıyı kapattı. Köpekler yetişmiş arabayı tırmalıyorlardı.

-Korkma! Artık bir şey yapamazlar.

-Sağ ol diyebilirdi. Şaşkındı. Araba gidiyordu. Köpekler çok uzaklarda kalmıştı. Gidiyordu ama sessizdi.Ağaç dalları arasından bir ışık gibi süzülerek geçiyordu. Bayana baktı. Yeşile çalan gözleri,sarı saçları vardı. Yüzünde insana huzur veren tatlı bir gülümseme vardı.

-Merhaba, çok korkmuş olmalısınız. Adım Rüya.

-Köpekler! Siz gelmeseniz parçalayacaktı.

--Ya köpekler. Sizde çok bizde yoktur. Bize gidelim.Misafirim olursun. Hayır deme gücünü bulamadı. Bu kimdi. Memleketim dediği yer neresi idi!? Etrafına bakındı. Tanıdık bir yer göremedi. Yol yem yeşil bir vadide uzayıp gidiyordu. Kapı gibi bir şey gözüktü. Üzerinde" NARUT'A Hoş geldiniz yazıyordu. Tamam geldik burası bizim ülkemiz. Bir görevli nazıkçe arabayı durdurdu.

-Hoş geldiniz nasılsınız?

-Teşekkür ederim. Biraz dolaştık geldik.

-Beyefendi!?

-Benimle birkaç gün misafirim.

-Buyurun geçiniz siz ülke kurallarını anlatırsınız.

Kısa bir süre daha gittiler her yer yemyeşildi. Durdular.Arabayı park edip indiler. Burası büyük bir otopark idi. Az ilerde kalabalık bir grup vardı. Gel dedi şehre özel arabalarla giremiyoruz. Toplu taşıma ile gideceğiz.

-Neden!?

-Lastikler yollarda iz bırakıyor. Bize de pahalıya mal oluyor onun için ancak şehirler arasında özel araba kullanıyoruz. Kalabalığa varmışlardı. Gemiye benzer bir şey geldi. Binelim dedi Rüya elinden tutmuştu Duranın bindiler oturdular.

-İnelim.

-Neden gitmiyor muyuz?

-Geldik. Nasıl diye sormadı. Faklı idi tuhaftı. Rüya kay kaya benzer bir şey uzattı. Bir tanede kendisi almıştı.

-Eve bununla gideceğiz.

-Nasıl!?

-Bak şöyle tam orta kısmına basacaksın. İleri gitmek için parmaklarının ucuna durmak için ökçeye basacaksın. Şimdi benden tutun ben sana tarif edeceğim. Bir iki denemeden sonra Duran işi kavramıştı. Yan yana gitmeye başladılar. Karda kaymaktan daha zevkli idi.Yerden bir metre yüksekte uçuyorlardı.Bir iki sokak geçtikten sonra bir binaya yaklaşınca durmasını işaret etti. Durdular. Kapıya gelince "Ben Rüya"dedi kapı açıldı. İçeride uçtukları şeylerden bir sürü vardı. Kendileri de oraya bırakıp asansöre yöneldiler. Asansörden indiler. Evin kapısına dokununca kapı açıldı. İçeri girdiler.Rüya salon benzeri bir yeri gösterdi.

-Buyurun. Tekrar hoş geldiniz. Siz buyurun oturun. Ben birer kahve alıp geleyim diye mutfağa yöneldi. Duran şaşkındı. Nereye gelmişti. Buradan nasıl gidecekti. Her şey yabancı. Rüya elinde iki fincan içeri girdi.

-Ayaktasınız,çekinmeyin oturun. Buyurun Kahveniz.

-Sağ ol. Göz göze geldiler. Gözlerinde insanı yakan kavuran bir şey vardı sanki. Gözlerini kaçırdı. Kahveden bir yudum aldı.

-Çok solgun görünüyorsunuz,sesinizde titriyor!*

-Biraz üşütmüşüm önemli bir şey yok.

- Üşütme mi!? Nasıl bir şey bu bulaşıcı mı?

-Yok yok! Havalar soğuk birazda yağmurda kaldım ıslandım.

-Soğuk mu!?!Sizde ısı elbisesi yok mu!*

-Isı elbisesi!?

-Neyse kahveni içte bir doktora gidelim.

-Doktoramı!?

-Evet. Bir muayene etsin. Ne olur ne olmaz. Sağlık şakaya gelmez.

-Ama vizite kağıdı almadım ki iş yerinden. Hem bu saatten sonra sıra bulunmaz ki!

- Vizite kağıdı mı!? Sıra mı!? Senin bu üşütme dediğin şey galiba hafıza kaybına sebep oluyor.Söylediklerinden bir şey anlamadım. Hemen doktora gitmemiz gerekir. Dışarı çıktılar. Kay kay şeklindeki araca bindiler artık Duranda öğrenmişti. Hoşuna da gitmişti.

-Bunlar nasıl çalışıyor? Ne kadarda sesiz ve hızlılar!

-Manyetik alan etki-tepki prensibine göre çalışırlar. Bizim araçlarımız genelde bu şekildedir. Büyük bir binanın önünde durdular. İki bayan koşarak geldi.

-Ben handan arkadaşım Candan size nasıl yardımcı olabiliriz?

-Ben Rüya bu da arkadaşım misafirim Duran. Biraz rahatsız galiba. Candan kay kayları yerine bırakmış gelmişti.

Handan Duranın elini tuttu. Candan Rüyaya geniş koltukları olan bir yeri göstererek buyurun biz burada sohbet edelim dedi. Handanla Duran el ele bir masaya doğru yöneldiler. Masada oturan orta boylu kır saçlı güler yüzlü bir adam bunları görünce ayağa kalktı. Elini Durana uzattı.

-Hoş geldiniz.Ben Doktor Oktay. Buyurun oturun. Buyurun ayakta kalmayın lütfen. Daha önce hastanemize gelmiş mi idiniz bir bakalım.

-Hayır ben misafirim. Buralı değilim.

-İsminiz efendim

-Duran. Bilgisayara bir şeyler yazdı. Sonra eline bir tuhaf alet alıp ayaklardan yukarıya doğru taradı.Aleti kenara koydu. Bilgisayarın başına geçti. Dikkatlice baktı.

- Handan hanım hastamızı dahiliye servisine götürelim. Arkadaşlar ilgilensinler. Duran ayağa kalktı. Oturun dedi hastasınız. Handan kolduk gibi bir şey getirdi. İkisi beraber oturdular. Koltuk hareketlendi bir koridor geçtiler. İçeride iki doktor vardı yanlarına gittiler.doktorlar ikisi birlikte muayene etti. Kan tahlili yapılması uygun. Birde akciğer filmi çekelim.dediler. Handanla birlikte laboratuvara gittiler. Kan verdiler. Handan:

-Kahvenizi nasıl alırdınız diye sordu.

-Kahve mi!?

-Burada bir on dakika kadar beklememiz gerekecek. Birer kahve içelim.

-Orta olsun.

-Peki efendim hemen. Handan uzaklaştı. Buradan kaçmalı diye düşündü.Yoksa nasıl öderim bunun ücretini.Acaba çıkışta yakalanırsa ne yaparlar diye düşünürken iki iri kıyım adam geldi. Birinin elinde bir makine vardı.

-Beyim müsaade ederseniz ben film çekeceğim. Bende kan alacağım dedi öbürü. Kaçma umudu kalmamıştı.

-Buyurun dedi yutkunarak.

Handan hanım kahveleri getirmişti. Onlar kan aldılar.Filim çektiler. Kahveleri yudumlarken koltukla birlikte bekleme

solonuna gitmişlerdi. Handa:

-Evli misiniz?

- Evet.Bende evliyim eşimde burada çalışıyor. Tanıştığımıza çok memnun oldum.

-Bende! Aslında bin pişman olmuştu. O Rüya denilen kıza nasıl takılmış buralara gelmişti. Deli olsa yapmazdı.

-Sizde bir sıkıntı var.!?

-Yok yok iyiyim. Sağ olunuz.

-Doktora gidebiliriz. sonuçlar hazırdır.

-Gidelim.

-Merhaba doktor bey biz geldik.

-Hoş geldiniz bende şimdi tahlilleri inceliyordum. Önemli bir şey yok. Duran kardeşimiz galiba ısı değişimine maruz kalmış. galiba ısı elbisesini giymemiş. Bir iki güne geçer. İlaç yazıyorum. Siz eczaneden alın. bir bakalım hata yapılmasın.

-Peki doktor bey. Handan giderken Duran ayağa kalktı.

-Siz oturun dedi doktor.Handan hanım şimdi gelir.

-Duran bey kusura bakmayınız bir makale yazıyorum. Baskıya yetişmesi gerekiyor.

-Tabi siz buyurun.Ben çıkayım.

-Yok yok siz rahatınıza bakın. odaya derin bir sessizlik çöktü klavyenin tıkırtılarından başka bir ses duyulmuyordu. Handan ilaçları getirdi. Doktor tekrar baktı. Durana uzattı. geçmiş olsun. Akşam yatarken birer tane alırsanız yarına bir şeyiniz kalmaz.

-Sağ ol doktor bey teşekkür ederim. Borcumuz ne kadar?

-Anlamadım!?

-Borcumuz dedi yutkunarak. Ücretiniz ne kadar?

- Evet borcumuz! Sizlere elimizden geldiğince borcumuzu ödemeye çalışıyoruz. Bir kusur mu işledik farkına varmadan. kusurumuz varsa affedin lütfen.

-Efendim!? Handan Doktor bey kusura bakmayın Duran bey yabancı. Misafir. Bir yanlış anlama oldu. Müsaade ederseniz biz gidelim.

-Tabi buyurun. Geçmiş olsun Duran bey.

Bekleme salonuna geldiklerinde. Cananla Rüya koyu bir sohbe dalmışlardı. Çaylar içilmiş meyveler yenilmişti.

-Hastamız nasılmış dedi Rüya.

-İyi merak edecek bir şey olmadığını söyledi doktor. Siz ne yaptınız sıkılmadınız umarım.

-Yok sohbet iyi idi. Kadın kadına kaynattık biraz.

-Müsaadenizle zil çalıyor. Galiba yeni bir hasta geldi. Zil çalıyordu. Uzun uzun çaldı. Telefonun zili çalıyordu. Duranın hanımı yatağın kenarından kalktı. Avizeyi kulağına götürdü.

- Alo

-Alo Emine hanım. Ben Abdullah. Duran bey rahatsızlanmış geçmiş olsun.Durumu nasıl?

-İyi değil. Sabah doktora gitmişti geldi yattı. Bakmamışlar. Ateşi yüksek. Sayıklıyor. Ne dediğini anlayamıyorum.

-Keşke özel bir doktora gitse idi.Neyse geçmiş olsun. Bir kaç gün işe gelmesin. İstirahat etsin. Yarında özel bir doktora gitsin. Sağlık bu şakaya gelmez.

-Olur. Kendine gelince söylerim. Elini Duranın alınına koydu. Ateşler içinde yanıyordu. Ne yapsak acaba diye mırıldandı. Elini yanağında gezdirdi.

Handan yanağına bir öpücük kondurdu.

-Geçmiş olsun. İyileşince çay içmeye de bekleriz biz buradayız dedi. Hastaneden ayrılırken Duran:

-Bunların ücretini siz mi ödediniz?

-Neyi!?

-Hastahane masraflarını.

-Ha! Şimdi anladım. Bizde sağlık hizmetlerinin herhangi bir ücreti yoktur. Devlet karşılar.

-Peki kaynağı devlet nasıl buluyor?

-Anlatayım. Bir an durdu söze nereden başlayacağını düşünüyor gibiydi. Şöyle dedi. Bütün insanların az veya çok bir gelirleri vardır. Devlet herkesten gelirleri nispetinde bir vergi alır. Bu sağlık vergisi adı altında toplanır. Doktorlar çalışanlar paralarını bu kaynaktan alırlar. İlaç fabrikalarına ham madde bu kaynaktan verilir. Orada çalışanların ücretleri bu kaynaktan karşılanır. Fabrika ilacı üretip satamaz. Doktor muayene ettiği hastadan herhangi bir şey talep edemez.Hepsi kanunlarla tek tek belirtilmiştir.

-Peki ya görevini kötüye kullanan olursa. Ne bileyim ilaçları depolayıp dağıtmaz ise,doktor hastayı muayene etmez ise o zaman ne olacak?

-Bütün bunlar için birbirinden bağımsız denetçiler vardır. Sürekli herkes denetlenir. Görevini kötüye kullanan yada savsaklayanlar çok ağır yaptırımlara maruz kalırlar.

-Ya denetçiler yanlış rapor yazarsa!?

- Onlarda denetlenir

-Peki işi olmayan çalışmayan.

-Fark etmez bu topraklar içinde bulunan bütün canlılardan devler sorumludur. Anlamamıştı. Şaşkındı Rüya gülümsüyordu. Gözlerini açtı Emine ona bakıyordu. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

-Çok şükür gözünü açtı. Nasılsın? Cevap vermedi. Gözlerini Kapadı. Rüya gülümsüyordu. Telefon çaldı. Emine telefonu açtı.

-Ben ocaklar şefi. Duran bu gün işe gelmemiş. Yarında gelmez ise çıkışını vereceğim.

-Duran hasta yatıyor.

-Beni ilgilendirmez raporu var mı?

-Terbiyesiz. Bildiğini yap dedi telefonu kapadı.Telefon tekrar çaldı.

-Alo

-Bu şekilde telefonu yüzüme kapatamazsınız anladın mı.

-İnsan olan önce bir bayanla nasıl konuşulur onu öğrenir. dedi ve kapattı. Seslere gözünü açtı.

-Ne oldu dedi.

-Ne olacak senin manyak. Yarın gelmez ise işine son vereceğim diyor.

- Rahat ol. İyileşince gidersin. Biraz önce müdürün aradı. İyileşmeden gelmesin dedi. Hatta yarın özele gitsin diye tembihledi.

-Ama doktor istirahat vermemişti. Vermiş mi idi. İki gün dinlen demişlerdi. Yoksa çık dışarı diye bağırılmışlar mı idi. Kafası karıştı toparlamaya çalıştı. Gülümsedi "Narut"dedi.

-Anlamadım canım bir şey mi dedin.

-Rüya

- Rüya mı gördün hayırdır!

-Çok güzel bir ülke NARUT

- Ne tut!? Neyse Çok güzel kesme çorbası yaptım. Getireyim sıcak sıcak iç.

-Sağ ol çok kahve içtim. Canım istemiyor.

-Kahve mi!? Nerede?

-Hastanede.

-Hastahanede!? Hangi hastanede. İyi misin sen!?

-Ne bileyim ben. şey.. anlatamaz dı. Rüyada olsa saçma gelmişti. Yorganı başına doğru çekti. Tekrar derin bir uykuya daldı.

Arkadaşını tanı

Altı yaşına yeni girmiştim.Benden beş yaş büyük ağabeyimle birlikte hayvanlarımızı olatıyorduk. Oturduğumuz yerde evler birbirine uzaktı. Sığır çobanı yoktu. Onun için her aile kendi hayvanlarını olatırdı. Bu işi de çocuklar yapardı.

Hayvanları tarlaya salmış.Bizde bir ağacın gölgesine oturmuştuk. Komşumuzdan biri olan Cemal geldi. Oda hayvanlarını yamaca doğru salmıştı. Ağabeyim onu görünce 'Ne yapıyon la' 'Heç'dedi Cemal omuzunu silkerek. 'Oyun oynayalım mı? Sen Duranla beraber ol.Ben yalnız var mısınız?' Ben Cemal'a baktım Cemal bana. Ağabeyimle Cemal aynı yaşta idiler. Yalnız Cemal biraz daha zayıf,biraz daha cılızdı. İkimiz bir olursak onu yenerdik. 'Tamam. Ne Oynayacağız'dedi Cemal. 'Tekme oynayacağız. Tekmeyi yiyen yere düşerse tekrar tekme yer.düşmez ise tekme atma sırası ona gelir. Ağlamak,bağırarak,küsmek darılmak,acıyor demek şikayetçi olmak yok.Tamam mı'. Cemal bana baktı. Başımı salladım. 'Tamam' dedi. Ağabeyim koşmaya başladı.'Yakalayın o zaman'.

Cemal peşimden ben onun peşinden bir kovalamaca başladı. Cemal yetişti ağabeyime bir tekme vurdu. Ağabeyim geri döndü. Cemal'ı kovalamaya başladı. Yetişti bir tekme Cemal yerde. Bir tekme daha böğrüne. Ben yetiştim.Bir tekme attım bacağına. Geri döndü ben kaçmaya başladım. Yakaladı bir tekme vurdu ki gözlerim karardı.'Yavaş ulan dedi kısık bir sesle. Cemal ayağa kalkmıştı. Onu kovalamaya başladı.Artık ben sadece kovalar gibi yapıyor yaşıyordum. Tekme oyunu Cemal ile ağabeyim arasında devam etti.

Sonra duydum ki o günden sonra Cemal bir hafta hasta yatmış. Ağabeyim 'Oh olsun.İntikamımı aldım.İftira atıp beni babama dövdürmenin cezasını çekti'diyordu. Olayı o zaman çözmüştüm. Bu ineği bostana kaçırmış. Babasından korktuğu için,bizim hayvanların yediğini söylemiş. Babası da babama şikayet edince. O da neden sahip çıkmıyorsunuz diye bağırıyordu.Hatırlamıyorum ama belkide ağabeyime vurmuştu.

Şimdi ne zaman iki devletin bir başkasına karşı birleştiğini duysam aklıma hep bu gelir. Acaba derim bu oyunda tekme atacak kim,yiyecek kim? Gülerim.

[ikiyanayasla]

KAYNANA

Yana yakıla kaynanasından dert yanıyordu. Bu kadarda olmaz ki diyordu. Bak geçenlerde ne oldu. Yumurta pişirecek idim. Tavayı ocağa koydum. Yağı koydum. Baktım yumurta yok. Gittim bakkala almaya. Bakkal yakın zaten biliyorsun. Yumurtaları aldım geri dönüyorum. Bizim Fatma'ya rastladım. Biraz konuştuk. O da kaynanasından çok çekiyor zavallı. Eve geldim. Evde bir koku. Kaynanam gelmiş. Elinde tava. Surat beş karış. Demesin mi ki bana utanmıyor musun. Tavayı ocağa koyup dışarı çıkmaya. Yağ yanmış her taraf alev içinde kalmış. Asmış suratını çıktı dışarıya. Altında kalır mıyım ben bu işin hemen gittim anama oradan bir kaşık yağ alıp attım kaynananın önüne. Al dedim bir kaşık yağ için bağırma. Hiç sesi çıkmadı valla. Baktı kaldı suratıma. Alt tarafı bir kaşık yağ. Değil mi ama. Yağı getirip önüne atınca aptal aptal baktı suratıma. Ben kendimi hiç ezdirirmiyim kaynanaya. Akşam gelsin oğlunada anlatacağım valla. Alt tarafı bir kaşık yağ.....

Sanatçı genç kız.

Beylikdüzü'nden bindik metro buse.
Gideceğiz Bakırköy'e,
Gelmeye başladı güzel bir ezgi,
Gönüllere işleyen akordeon sesi.
" İzmir'in dağlarında çiçekler açar"
Kulağım seste, gözüm çalanı arar.
Bir kız çocuğu gördüm. Kumral.
Yüzü gülüyor, gözleri mahzun bakar.
Yanında küçük bir erkek, kardeşi olacak.
Elinde küçük plastik bir bardak.
Belli ki para toplayacak.
Bir cırtlak ses duyuldu. "İn Aşağıya,
Burası yeri değil çalamazsın burada"
Metromuz durağa gelmişti,
Gitti yüzünden o tatlı gülüş,
Akordeon hemen sustu.
Gözler ağlamaklı, önüne baktı.
Kendini bir anda dışarı attı.
Değer miydi bre densiz.
Dinleseydin ölür müydün?
Bir gencin kalbini kızdın,
Gözyaşına sebep oldun.
Vicdanın rahat mı şimdi.
Sevgi nedir tanımayan edepsiz.

KIRIK KALP

Bir sonbahar günü. Hava güneşli ve sıcak. Okuldan gelen çocuklar bir evin önünde toplandılar. Boyunlarında siyah bir önlük boyunlarında beyaz yakalılık. İçeri girmediler. Bu ev Nuri Çardak'a aitti. Altında bir ahır üstünde iki odalı kerpiçten yapılmış bir ev. Odanın biri tamamen karanlık. Pencere yok. Buraya fazla eşyalar ve kışlık yiyecekler konuluyor. Diğer oda hem oturma odası hem mutfak hem de yatak odası görevini üstlenmiş durumda. Toplanan çocuklardan biri Ayhan'dı. Nuri'nin büyük oğlu. Kocaman bir kafası vardı. İri yapılı idi. Bunlar beşkardeştiler. Kendisinden büyük iki kız kardeşi vardı. Yanındaki diğer çocuklar kardeşi Beyhan ve Dayısının oğlu Duran'dı. Duran dün gelmişti. Yanlarında kalacak, okulu orada okuyacaktı. Duran'ın oturduğu yerde okul yoktu. Köye uzaklığı beş kilometre kadar vardı. Irmak adı verilen bir yerde, Kelkit nehrinin kenarında tek bir evde yaşıyorlardı. Tenha idi. Issızdı. En yakın eve yaya on dakika yürümekle varılırdı. Bu yüzden babası okuması için bu okula yazdırmıştı. Ağabeyi Murat ta bu okulda okuyordu. Babaannesi damadının o ışık almayan odasında kalmış torununu okutmuş, bazı zamanlarda ırmağa oğlunun yanına gelmişti. O hakkın rahmetine kavuşmuştu. Bu sene bu iki kardeşe bazen halaları bazen de annesi gelip bakacak okutacaktı.

Ayhan Duran'a döndü. "Duran haydi seninle armut toplamaya gidelim". Duran bir an Ayhan'a baktı, durakladı. Köyün yabancı idi ve hiçbir yeri bilmiyordu. Şaşırdı. "nereden?" diye sordu. "Dedenin bahçesinden. Orada armut çok. Hem iri hem sulu. Çok tatlılar". Duran armudu çok severdi. "Evet ya! Dedemin bahçesi. Babam söylemişti burada çok büyük bir bahçe varmış. İçinde elmalar, armutlar, cevizler her şey varmış. Demek bunlarda dedemin bahçesini biliyorlar diye sevindi. Durdu. Dedem bunlarında dedesi değil mi diye geçirdi içinden. Neden dedemin değil de dedenin demişti. Anlamadı. Fazlada üzerinde durmadı.

"Olur. Gidelim" dedi. Bir bahçe çitinin üzerinden atladılar. Karşılarında kocaman armut ağaçları, Elma ağaçları onları bekliyordu. Armutlar dallarında sallanıyor. Elmalar akşamın güneşi ile daha kırmızı parlıyordu. Duran armut ağaçlarına doğru koşarcasına yürüyordu. Yaklaştıkça armutlar daha iri daha sarı daha güzel gözüküyordu. Ağacın altına geldi. Elini yere doğru uzanan bir dala uzatmıştı ki, karşı evin camından kafasını uzatmış bir kadın avaz avaza bağırmağa başlamıştı.

"Utanmazlaaaar. Namussuzlaaaar. Edepsizleerrrr. Kocaman ırmağı yediniz doymadınız da şimdi buraya mı geldiniz. Def olun çabuk. Kaybolun".

Duran bu sözlerin kendisi için söylendiğini anlamıştı. En çokta "koca ırmağı yediniz" sözü ağına gitti. Bu sözler çok ağır gelmişti. Daldan elini çekmesi ile koşması bir oldu. Deli gibi koşuyordu. Köyün dışına doğru. Bilmediği bir yöne doğru. Kaçıyordu. Nereye gittiğini ne kadar daha gideceğini bilmiyordu. Nefes nefese bir lahana tarlasının yanında durdu. Orada bir çalı vardı onun yanına gitti. Oturdu ağlıyordu. Hırsız değildi. Kimse azarlamamıştı. Dedesinin bahçesi demişlerdi. Ağlamaya başladı. Lanet olası köy. Nereden gelmişti.

Biraz sonra Ayhan geldi. "Aman Duran bebek gibisin, niye ağlıyorsun. Boş ver. Bizi her gün kovuyorlar." Titreyen sesi ile "Ben hırsız değilim" dedi Duran. "Hırsız değilim. Anlıyor musunuz?". "Tabi hırsız değilsin. Dedenin bahçesi orası sizin de hakkınız var." "istemiyorum onların olsun" Hıçkırıkları kesilmiş gözyaşları akmaya devam ediyordu.

"Boş ver" diye elini salladı Ayhan. "Aldırma. Gel lahana yiyelim" sonra ani bir hareketle lahanaların arasına daldı. Bir iki sağa sola çevirdikten sonra lahanayı koparıp getirdi. Dış yapraklarını ayıklayıp Durana uzattı. "Bak çok tatlıdır. Sizin oranın lahanasına benzemez. Kütür kütür ye. Hadi. Yesene."

"Burası kimin" diye sordu Duran. "Bizim. Bizim" dedi acele ile Ayhan. "Bizim ye". Lahanayı yemeye başladılar. Bir kısmını yediler bir kısmını attılar. Güneş batmış, akşam oluyordu. Evin yolunu tuttular. O günden sonra Duran bir daha o bahçeye dönüp bakmadı. Ne zaman o yoldan geçecek olsa. Yönünü çayırlara doğru çevirir geçerdi.

YIRTIK PANTOLON

Temmuz ayının ortası. Hava sıcak mı sıcak. Güneş yakıyor, toprak yanıyor. Kıvrıkcık kızıl saçlı bir çocuk önünde sığırlarla bir evin önüne doğru yaklaşıyor, sığırlara talimatlar yağdırıyordu. Oha sarı kız. Ho, ho. Deli dana. Sırma yürü ho... Hayvanları içeri kapalı bir yere sürdü. Girişi kapatıp eve geldi.

-Baba, annem nasıl oldu diye sordu. Kapıdan içeri girerken. Gözleri güneşten kamaşmış odayı göremiyordu. Bir erkek umutsuz üzgün bir sesle cevap verdi.

-Hasta oğlum. Annesi inliyordu yatakta, babası elinde bir tabak çorba içirmeye çalışmış, içirememişti. Bir haftadır yatıyordu. Hiçbir şey yemiyordu. Baba şaşkındı.

-Duran oğlum dedi. Bisküvi olsa belki yer. Sen kasabaya gidip alabilir misin?

-Alırım baba gidebilirim.

-iyi o zaman dedi. Para kesesini çıkardı cebinden. İçinde üç adet metal para vardı hepsi. Uzattı Duran'a:

- Al dedi bunlarla kaç gram verirlerse al da gel. Hava çok sıcak yaya gidemezsin. Eşeği al. Dikkat et düşme. Paranı da düşürme. Verilen 150 kuruşu cebine korken,

-Merak etme baba dedi. İkindiden önce gelirim.

Ahırdan eşeği çıkarıp bindi. Hızla kasabaya doğru yola çıktı. Yaya iki saatte gidiliyordu lakin eşeği koşturuyordu. Bir saate kalmaz varırım diye düşündü. Bir saatte de geri dönsem. Tek bir şey vardı aklında bir an önce o bisküvileri getirecek, annesi de yiyip canlanacaktı. Kasabaya vardılar. Sıcaktan ter içinde kalmışlardı. Pantolon bacaklarına yapışmıştı sanki girişte ilk bakkalı görünce eşekten inmek istedi. Adımını aşağı atması ile birlikte ince bir "cirt" sesi. Pantolon sökülmüştü. Altında külot da yoktu. Eli ile arkasını tutarak bakkala girdi. Elinde tuttuğu paraları uzatıp bisküvi dedi. Bakkal kutudan bir avuç bisküvi çıkarıp tarttı. Küçük bir kese kâğıdına koyarak uzattı. "Al evladım" Bir eli ile bisküvileri tutarken bir eli ile de yırtık yeri kapamaya çalışıyordu. Yay yan yürüyerek eşeğin yanına geldi. Sırtına atlayıp, ayaklarını eşeğin karnına vurdu. "Deh". Eve geldi. Bisküvileri babasına verdi. O esnada iki kadın girdi içeri. Birini tanıyordu. Bu kendisini bahçeden kovan kadındı. Babası hoş geldiniz dedi. Annesi doğrulmaya çalıştı. Duran dışarı çıkmaya çalışırken babası oğlum yengene hoş geldin desene diye işaret etti. Zoraki bir hoş geldiniz diyerek kendini yan odaya attı. Babası da ben mallara bir bakayım diyerek dışarı çıkmıştı. Duran yan odaya geçmiş, iğne iplik almış, kapıya yaslanmış, pantolonu çıkarıyordu. Kapının kilidi yoktu. Yaslanmasa geri açılabilirdi. Yan odada ki kadının sesi duyuyordu. "Senin bu oğlun var ya çok yabani. Hiç bizlere çekmemiş. Doğru düzgün hoş geldin bile demeden kaçtı gitti". İyi yaptım diye geçirdi içinden. Beni dedemin bahçesinden kovmuştun. Şimdi gelmiş... Kadın, "Hasta olduğunu duydum. Bir üzüldüm. Bir üzüldüm. Kaç gündür aklımdan çıkmıyorsun. Bugün gideyim, yarın gideyim derken gelemedik. Biliyorsun ben seni çok severim. Neyse çok çok geçmiş olsun. Sana bir şey olsa Allah korusun bu adam ne yapar burada tek başına bir çocukla. En çokta sana üzüldüm. Biliyorsun bacım ben seni çok severim". Annesinin hırıltılı, kesik kesik sesini duydu". "Sağ ol. Bilmez miyim, Allah razı olsun." Duran pantolonu dikmeye çalışırken, "acaba bu kadına haksızlık mı ediyorum diye düşündü. Annemi de seviyorlarmış".

İçerden "Hadi bacım bize müsaade kendine iyi bak tez zamanda iyileş ",sesi geldi. Arkasından annesinin hırıltılı zor duyulur bir sesle, "Ben ölüyorum, hakkını helal et." Dediğini duydu. Kadın "Allah geçinden versin, Allah senin yerine bizim canımızı alsın olur mu öyle şey" diyerek odadan ayrıldı. Kapıyı kapadı. Arkadaşına döndü, "Tez zamanda geberir inşallah, zaten geberiyor bir deri bir kemik kalmış" Bu sözleri duyan Duran'ın ayak bağları çözüldü. Başı döndü. Olduğu yere elinde pantolon oturuverdi. İçerde söyledikleri, az önce duydukları. "Bunlar ne biçim insan" diye düşündü. Elinde, yarısı dikilmiş yırtık pantolonla öylece kalakaldı.

CAHİL

CAHİL.

1975 Bir sonbahar günü oda arkadaşım çıkıp dolaşmayı önerdi. Kabul ettim. Bu şehre geleli henüz bir ay olmamıştı, öğrenci yurdunda kalıyorduk. şehri tanımış olurdum. Acele ile montumu alıp "Gidelim". Dedim. Biraz yürüdükten sonra arkadaşım ana yol dan ayrıldı. Bir sokağa saptı. Rampalı tepeye doğru giden bir yol. Sağa sola bakındım. Evler küçülmüş tek veya iki katlıya dönmüştü. Biz çok katlı binaları geride bırakmıştık. "Nereye gidiyoruz" dedim. Güldü. Tedirgin olduğumu anlamıştı. Bir şey söylemeden devam ediyordu. "Arkadaş söylesene nereye gidiyoruz". Dedim. "Yukarıda çok güzel bir kadın oturuyor, ona gidiyoruz" dedi sırtarak. "Defol, nereye gidersen git. Ben gelmiyorum" kızmıştım geri dönüyordum. Kolumdan tuttu. "Şaka yaptım. Şaka" dedi. "Ağabeyimle re gidiyoruz yukarıda oturuyorlar. Zaten az kaldı. Hemen şuracıkta". Gülüyordu. Kolumdan tutmuş adeta sürüklüyordu. "Gel hadi".

Tek katlı bir evin önünde durdu. Demir kapıyı iterek açtı. Gel der gibi içeriyi işaret ediyordu. Kapının açık olması. İçeriden birinin buyur etmemesi beni tedirgin etmişti. Ağabeyside olsa gel demeden bir eve girilmezdi. Orada kala kaldım. Ne yapacağımı düşünürken arkadaşım. "Gel gel dedi. Namaz vakti geldik. Yengem namaz kılıyordur. Onun için kapıyı açık bırakmıştır. Sen gel içeri geçelim o da birazdan gelir". Kolumdan tuttu içeri çekti. Bir odaya girdik. Koltuklara oturduk. Şaşkın şaşkın sağa sola bakınırken, güzel giyimli, başörtülü bir bayan geldi. Güler yüz ve tatlı bir sesle "Hoş geldiniz çocuklar". Dedi. Arkadaşım kalkıp elini öptü. Bende öyle yaptım. Arkadaşım, "Yenge ağabeyim yok galiba, bana kitap getirecekti gelmedi mi"? Deyince. "Gelmedi evladım. Aslında bugün burada olacaktı ama yolda bir aksilik çıkmış. Artık zaman bulabilirsen yarın uğrarsın" dedi. "Namaz kılıyordunuz. Allah kabul etsin" dedim. "Sağ ol, evladım. Börek yapmıştım. Çayda var getireyim. Yiyelim" Dedi, mutfağa gitti. Tepsiyi doldurmuş. Börekler, çörekler, keklerle geldi. Sonrada çaydanlıkla bardakları getirdi. Çayları doldurduk içmeye başladık. Sohbet başladı. Yenge hanım namazın faziletlerinden anlatmaya başlamıştı. Anladım ki dini bilgisi çok fazla. Bir şey sorsa cevap veremeyeceğiz. Konuyu değiştirmek istedim. Gençtim her şeyi iyi biliyordum! Hele siyaseti çok güzel biliyordum! Siyasi bir söz söyledim. Keşke söylemez olaydım.

Türk siyasetini bir güzel özetledi. İyi bir ders verdi. O zaman ne kadar cahil, bilgisiz olduğumu anlamıştım. Yüksekokul da okuyordum. Dünyadan habersizdim. Çok şey bildiğimi sanıyordum. O gece hiçbir şey bilmediğimi öğrendim. Börekler benimi yedi, ben mi börekleri bilmiyorum. Dışarı çıkınca ilk sorum şu oldu arkadaşşıma: "Yengen avukat mı"? Yok dedi arkadaşım. "O zaman hâkim veya savcı. Hukukta okumuş olmalı"? "Hayır, hâkim savcıda değil". Şaşkınlığım arttı. Bu kadar güzel konuşan akıcı bir dille konuları aktaran biri! "Edebiyat fakültesi mezunu". Arkadaşım aptallığıma gülüyordu herhalde. "Yok dedi yengem hiç okula gitmedi." Şaşırmıştım. "Gitmedi mi"? "Gitmedi. İlkokulu dışarıdan bitirmiş. Ortaokul liseyi de öyle yaptı. Şimdi üniversite için hazırlanıyor. İsteği öğretmen olmak". Sustum. Yurda kadar hiç konuşmadım.

Yıllar geçti bu olayı hiç unutmadım. O bayan öğretmen oldu mu bilmiyorum ama ne zaman diplomalı bir cahille karşılaşsam aklıma, okula gitmeyen arifler gelir.

EŞİT EŐİTİM

Ortaokul ikinci sınıfta okuyorum. Rahmetli babam kasabada bir tanıdığının evinin bir odasını benim için kiralamış, orada kalıyorum. Ev dediğime aldanmayın. Bir yamaca ağaç kazıklar üzerine oturtulmuş. Duvarları ağaçlarla örölmüş. Altına tahta dizilmiş bir yer. Rüzgâr sert estiğinde tahtaların arasından gelirdi. Bunu önlemek için yerlere gazete kâğıdı yapıştırmıştım. Elektrik yoktu. Odamda eşya da yoktu. Bir demir ranza. Bir yatak. Bir tenekeden yapılmış soba. Tahtadan küçük bir masa, üzerinde gaz lambası hepsi bu kadar. Birde kitaplarımı koyduğum küçük bir çuval. Okuldan geldim.Akşam olmuştu.Gaz lambasını yaktım.Hava soğuktu. Üşümüştüm. Sobayı yakayım dedim. Odunum yoktu. Yerde ki gazetelerden biraz kopardım. Yaktım. Puf dedi, yandı söndü. Uyursam ısınırım diye düşünüyordum. Lambayı söndürdüm. Yatağa girdim. Yorganı kafama çektim. Hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladım. Yorganın içini ısıta bilsem o sıcaklık ile uyurum diye düşündüm. Uyursam üşümezdim. Kapı çalındı. Kim o dememe kalmadı açıldı. Ay ışığı içeriye doğru süzölürken, ışıkla birlikte bir gölge odaya girdi. Gelen coğrafya öğretmenimdi. “Duran ne o bu saatte yatıyor musun”? “Yatmıştım öğretmenim” telaşla kalktım. Elbiselerle yatmıştım. Masanın üzerine bıraktığım kibriti el yordamı ile aramaya başladım. Heyecandan bulamıyordum. Masanın kenarına koymuştum, rahat bulayım diye. Bulamadım. Ararken bir yandan da söyleniyordum. Burada kibrit vardı diye. Öğretmen benden önce buldu lambayı yaktı. Şaşkın şaşkın bakıyordum. Acaba niye gelmişti. “Erken yatmışsın dedi. Yarın yazılı olduğunu bilmiyor musun”? “sabah erken kalkıp çalışacaktım” dedim. Mahcup ve utangaç bir tavırla. “Oda soğukmuş. Sobayı neden yakmadın” dedi. “Şey odunum bitti de” diyebildim kekeleyerek. Biraz daha oturursa lambada ki gaz da bitecekti. Acaba neden gelmişti? Yarın sınıfta erkenden yatmıştı tembel herif diye, anlatır mıydı? Bir bana bir odaya birde yerde rüzgârdan dans eden gazetelere bakıyordu. Cebinden bir kâğıt çıkardı. “Al; bunlar yarın imtihanda soracağım sorular. Bunlara çalış”. Dedi. Kapıdan çıkarken kendi kendine söyleniyordu. Eşit eğitim. Eğitimde eşitlik. Ben böyle eğitimin... Sözleri rüzgârın uğultusuna karıştı gitti.

Ayı

Kızımın aynı binada oturuyoruz. Sabah on yaşlarında sevimli mi sevimli torunum; yüzü solmuş, ağlamaklı bir sesle "dede ben hasta oldum" dedi. Karnı ağrıyormuş, kusuyormuş. Babası çalışıyor olduğundan iş başa döştü. Anneannesine "hazırlan bir doktora gidelim, kusma olunca işin şekli değişir. Apandisit olabilir" dedim. En yakında ki bir devlet hastanesinin acil servisine gittik. Sıra numarası aldık. Oturmak için sıralar halinde sağlı-sollu sandalyeler dizmişler. Sağ tarafta ki sandalyelerden; dördüncü sırada olanlardan ilk sandalyeye, eşim onun yanına, torun, torunun yanına da ben oturdum.

Biraz sonra eşim sol tarafı işaret etti. O tarafa baktığımda kucagında küçük bir çocukla bir bayan oturuyordu. Yanında sekiz dokuz yaşlarında sarı saçlı güzel mi güzel bir kız çocuğu elindeki bir lirayı çeviriyor onunla oynuyordu. Hasta bir hali yoktu. Gayet neşeli ve dinçti. Galiba hasta olan kardeşiydi. Annesi hep onunla ilgileniyor. Eli ile ateşini ölçmeye çalışıyor. Alnını sıvazlıyor öpüyordu.

Küçüğün para ile oynaması seyredilmeye değdi. Parmakları arasında madeni bir lirayı öyle ustalıkla çeviriyordu ki. Galiba nazarımız değdi. Para elinden düştü. Sıraların arasından geçti, en ön sıranın sağında ki sandalyenin yanına düştü. Çocuk minik adımlarla koşmaya başladı. Sandalyede oturan kırk elli yaşlarında bıyıklı biri parayı kapmasıyla cüzdanına koyması bir oldu. Kız adamın önünde durmuş adama bakıyordu. Adam oralı bile değildi. Başını pencereye doğru çevirdi. Kız pencere tarafına doğru gidince bu seferde karşı duvarları seyre başladı. Önce şaka yapıyor sandım. Fakat kızın mahzun mahzun geri döndüğünü görünce, ağızımdan "oha", diye, bir ses çıktı. Millet şaşırılmış bana bakıyordu. Gidip bir tokat indirmek geçmişti içimden eşim elimden tuttu oturmamı işaret etti. Kız mahzun bir şekilde yanımızdan geçerken eşim eline iki demir lira sıkıştırmıştı. O annesine sevinçle koşarken bizim muayene sırası gelmişti.

Muayene sonrası korkulacak bir şeyin olmadığını öğrenince arabaya atladık eve geliyoruz. İki yol arasına belediye beyaz kar rengi bir kaide üzerine üç tane kutup ayısı heykeli yaptırmış. Hoşuma gitti. Toruna birazda moral bulsun diye "Kızım bak ayı" dedim. Eşim boş ver onları her taraf ayı dedi. Sustuk. Hasta haneyi hatırlamıştık.

Sincaplar

Eylülün başları idi. Tatil için köye gitmiştim. Hava sıcaktı. Dışarı çıkmış. Tembel tembel boş boş bakınırken. Ceviz ağacına doğru koşan bir sincap gördüm. Demek cevizler olgunlaşmıştı. Sizi gidi diye gülümsedim kendi kendime. Nasılda bilirler ağızlarının tadını. Ceviz koparıp yemek güzel olurdu. Taze taze. Ağaca doğru yürümeye başladım. Ağaca yaklaştığımda kenarda ki çalılıklar arasından bir ses yükseldi. Ne olduğunu anlamaya çalışırken, bir sincabın var gücü ile bana doğru koştuğunu gördüm. Koştı koştı bana birkaç metre kala aniden durdu. Göz göze gelmiştik. Bana bakıyordu. Arkamda pat diye bir ses duydu. Geri döndüm bir sincap ağaçtan atlamış kaçıyordu. Gelen sincaba baktım. Aynı anda oda koşmaya başlamıştı. Hayvan deyip de geçtiğimiz sincap beni aldatmış. Eşini kurtarmak kaçmasını sağlamak için, kendini tehlikeye atmış. Bir kahramanlık örneği vermişti. Ne zaman bir ceviz ağacı görsem hatırıma sincaplar gelir. Kandırıldığıma gülerim.

SOĞANLI POĞACA

Sonbahar yaklaştıkça onu bir düşünce almıştı. Okullar açılacaktı. Çocuğun okula gitmesi gerekiyordu. Birinci sınıfı kız kardeşinin yanına göndermiş orada okutmuştu. Lakin tek odalı bir evde altı çocuk olmuyordu. Kardeşi de kusura bakma yatak serecek yerim bile yok demişti. Haklı idi. Ne yapacağını nereye göndereceğini bilemiyordu. "Gözü kör olsun ıssız yerin" diye söylendi. Yutkundu. Kendi okuması yazması yoktu. Askerde neler çekmişti. Aklına gelince yüreği burkuldu. En yakın okul yaya iki saat mesafede idi. Sabah ben götürsem diye düşündü. Düşüncesi saçma geldi. "Olmaz" dedi. "Diyelim ki sabah götürdüm, akşam ne olacak". "Bir sürü iş var". "Mal, davar"... Sonra aklına başka bir düşünce geldi. "Olur" dedi "neden olmasın, yiyeceğini, içeceğini, götürürüm, el değil ya. Bakar herhalde. Bakar niye bakmasın. Bir konuşmakta fayda var". "Sonuç da dedesi". Sevindi. Sonra. Ya hayır derlerse. "Allah Büyük" dedi. Eşine seslendi.

-Gız bah ne diyecem.

-he

-Şey diyom. Çocuğu bu sene analığının yanına versek bakmazlar mı? Yiyeceğini içeceğini verirdik.

-Bilmem bi konuşmak lazım. Sen bi konuş. Babam bir şey demez de. Analığımın sözünden de çıkmaz. Analığım olur derse iyi olur. Onların evleri de müsait. Olur inşallah.

Ertesi gün köyün yolunu tuttu. Hızlı adımlarla bir saatte varmıştı. Kaynanası evde yoktu. Konuyu kaynatasına açtı. Kaynatası karar veremiyordu. Yalvarmaya başladı.

- Ne olur dayı elini ayağını öpeyim. Çocuk şura da okusun. Benim gibi cahil kalmasın. Ne istersen veririm. Yiyeceğini de getirim. Valla size yük etmem.

-Valla ne diyim bilmem ki. Kaynanana bir söyle, komşuya gitmişti. Nerede ise gelir.

Kaynana çalımı bir eda ile içeri girdi. Durakladı. San ki kocasına bir şey söyleyecekti söylemekten vazgeçti.

-Hüseyin hoş geldin. Sen pek uğramazdın. Hayırdır.

Hüseyin eline uzanırken,

-Hayır, hala hayır. Yardımına ihtiyacım var. Okullar açılacak. Duran diyorum yanınızda kalsa, burada okusa. Halası ile beraber okula gider gelirler.

Ortalıkta derin bir sessizlik oldu.

-Hala bak ne isterseniz veririm. Hem sizin de torununuz sayılır. Yaramazlığı yoktur, usludur. Okusun şura da.

-Tamam, yiyeceğini getir. Mallarında samanı az bu sene.

-saman da getiririm.

-iyi

Üzerinden büyük bir yük kalkmıştı. Utanmasa oynayacaktı. Hemen oradan uzaklaşmak istiyordu. İzin istedi.

-Kaynatası otursaydın dedi.

-Yok, dayı mallar içerde bağladım geldim.

Bir hafta sonra. Bir sabah erkenden Duranı uyandırdı. Ata bulgur, un, soğan yükleyip köyün yolunu tuttu. Atın yükünü kaynatasında indirdikten sonra okula gittiler. Atı okul bahçesinin girişinde ki bir ağaca bağladı. Öğretmen dışarda öğrencilerle konuşuyordu.

-Selamünaleyküm hocam. Sana bir öğrenci getirdim. Eti senin kemiği benim.

-Hoş geldiniz. Adı ne?

-Duran

-Hı. Nerede kalacak? Dedesinde mi?

-He hocam dedesinde.

-Hüseyin ağa biz çocuk başı birer kağrı arabası odun getirttik. Sonra kavga etmeyelim.

- Olur, mu öyle şey hocam. Ben hemen gider bir kağrı odunu benim sarı ata yükler getiririm. Sen Merak etme. Sonra geri döndü oğlunun başını okşadı.

-Haydi eyvallah.

Duran okula başlamıştı. Sınıf yabancı öğretmen yabancı, köy yabancı. Okulda tanıdığı tek kişi kendinden küçük halası idi. Birinci sınıfa başlamış ağlıyordu. Yanına gitti.

-Üzülme bak bütün arkadaşların burada, benim hiç tanıdığım yok. Ben ağlıyor muyum?

-Bana ne diye omuz silkeledi hıçkırırken.

Öğretmen içeri çağırıyordu. Ders başlıyordu. Birinci sınıfa gelenleri tahtaya yakın bir yere oturttu. İki ve üçüncü sınıfları. Ayrı bir grup dört ve beşleri ayrı bir grup yaptı. Tek sınıf tek öğretmen. Hepsine ders veriyordu.

Okula alışmıştı. En sevmediği beslenme saati idi. Okul bahçesine kocaman bir kazan koymuşlar, süt tozunu kaynatıp bardak, bardak dağıtıyorlardı. O sıcak süt tozunun kokusundan nefret ediyordu. Öğretmen içmeyen olursa dövüyordu. O da bardağı eline alıyor içiyormuş gibi yapıyor, oradan biraz uzaklaşıp bir ağacın arkasına döküyordu. Yakalandı. Ceza aldı. Sonraki günlerde öğretmenin yanında, içmek zorunda kaldı. Sonra sütle birlikte haftada iki gün ekmeği pişirip ekmeği veriyorlardı. Salı ve Cuma günleri bir kadın gelir un götürür ekmeği yapar getirirdi. Ekmeği güzeldi. Köyün ekmeğine benzemiyordu. Bembeyaz pamuk gibi yumuşacık oluyorlardı. Ekmeği sevmişti. Süt yozundan yapılan süttten nefret ediyordu. Ekmeği okulda yeme mecburiyeti yoktu. Herkes evine götürüyordu. O cuma günü nasıl oldu ise herkese iki ekmeği dağıttılar. Duran okuldan çıkınca defterlerini koyduğu torbayı açtı, ekmeği hala sıcak ve yumuşaktı. Bir parça kopardı ağzına attı. Sonra bir parça daha. Ekmeğin yarısı bitmişti. Sevdiği

köpeğe rastladı. Yol kenarında yatıyordu. Onunla çok oynamıştı. "Karabaş al". Diye seslendi. Kalan yarım ekmeği de ona verdi. O kuyruk sallayarak bir seferde ekmeği yuttuğunu görünce gülümsedi. "Obur seni". Kafasını salladı. Yola devam etti.

Eve geldiklerinde üvey babaannesi evde idi. Teyzesi çantasından ekmekleri çıkararak annesine uzattı.

-Anne bu gün iki tane verdiler. Duranda bir ekmeği çıkardı verdi. Anneanne kızgın bir sesle.

-Senin neden bir?

-Birini gelirken yedim.

-Zıkkımın kökünü ye. Birini yemiş. Bir de utanmadan söylüyor terbiyesiz. Birini yemişmiş. San ki evde yemek yok. Duran bir şey söylemeden dışarı çıktı. Kimse ile bir şey konuşmadı. Okula gitti. Cumartesi günleri okul öğleden sonra tatil oluyordu. Okuldan çıkınca. Teyzesine, "annene söyle, ben ırmağa gidiyorum" dedi koşmaya başladı. Öyle bir koşuyordu ki, gören uçuyor sanırdı. Nefes nefese eve geldi. Annesine sarıldı. "Anne ben açtım" dedi. Pazartesi sabah erkenden yola çıkacaktı.

Okuldan geldi. Ortalığı mis gibi soğan kokusu kaplamıştı. Dayısını hanımı soğanlı poğaçaya yapmış. Evin ortasına sepetle koymuştu. Ne de güzel kokuyorlardı. Karnı da öyle acıkmıştı ki, evde olsa alır yedi. Ah. Akşam bir olsa. Dışarı çıktı. Zaman geçmiyordu. İçerden poğaçanın kokusu geliyordu. Güneş kayboldu. İçeri girdi. Dayısının hanımı sofrayı kuruyordu. Dede oturdu. Dedenin sağına teyzesi soluna küçük dayısı, onun yanına babaannesi, teyzesinin yanına da dayısının hanımı oturmuştu. Büyük dayısı şehre çalışmaya gitmiş o yoktu. Kendisi tam dedesinin karşının da diz çöktü oturdu. Ortaya büyük bir leğen çorba koydular. Bölük parça ekmekleri Duranın önüne, poğaçaları da dedesinin önüne koydular. Duran çorbadan bir kaşık aldı. Poğaçaya uzandı, tam alacakken.

-Terbiyesiz, görgüsüz, saygısız utanmıyor da. Önünde ki sanki ekmeğe değil, zıkkımlanıp yesene. Getirdikleri bir teneke bulgur. Attılar başıma.

Elini geri çekti. Kaşığı bıraktı. Gözleri karardı. Ağlayacaktı. Ağlamadı. Oturdu, oturdu. Sonra usulca kalkıp dışarı çıktı. Ne o günü nede o poğaçaların kokusunu untabildi. Sonraki günlerde yemeğe pek oturmadı. Otursa da yemedi. Hastalandı. Doktora götürdü babası. Doktor kızdı. Ya siz ne biçim insansınız bu çocuğa hiçbir şey yedirmediniz mi? Vitamin ilaçları verdi. İğne verdi. Yirmi gün yatsın dedi gönderdi.

Duran.

-Anne biz neden soğanlı poğaç yapmıyoruz dedi

-Oğlum poğaç, fırın olmadan olmaz burası ıssız bir yer. Sonra fırını kim yapacak ki? İstersen ocaklıkta soğanlı çörek yapayım. İster misin?

-Olur anne?

Soğanlı çörek güzel olmuştu. Fakat soğanlı poğaç daha güzeldi.

İKİ KARDEŞ

Bir varmış. Bir yokmuş. Dünyada her şey yalan, hayalmiş. Anlayanlar anlamış. Anadolu'nun bir köyünde iki kardeş yaşarmış. Babadan kalan tarlaları eker, hayvanlara bakar geçinir giderlermiş. Küçük kardeşin sevgi dolu bir kalbi varmış. Herkesi sever, saygı gösterir, herkese yardım etmek istermiş. İstermiş istemesine de bir bacağı topalmış, hızlı koşamaz, kaçan hayvanları yakalayamazmış. Ağabeyi ise güçlü kuvvetli, taşı sıkça suyunu çıkarırmış. Fakat kalbinde ne sevgi ne merhamet varmış. Kıskaçmış. Babası hayatta iken pek sesini çıkarmıyormuş. O ölüp gidince kardeşine düşman kesilmiş. Her fırsatta bağıyor, dövmeye kalkıyormuş. Hanımı engel oluyor. Ayıp diyor. O senin öz kardeşin. Topal bacağı ile her işe koşuyor. Hanımı ise gece gündüz çalışıyor. Ne yapmak istiyorsun. Kim dinler. Her geçen gün kardeşine karşı nefreti artıyormuş. O olmasa bütün araziler onun olacak, krallar gibi yaşayacakmış. Bu düşüncelerle yıllar geçmiş. Kin bu büyüdükçe büyümüş.

Bir gün eline sopayı kapmış seni öldüreceğim diye kardeşine saldırmış. Hanımı ve yengesi yetişip sopayı elinden almışlar. Artık orada yaşayamayacaklarını anlayan küçük kardeş. Hanımını ve ki çocuğunu alıp bir sonbahar günü gözyaşları içinde köyü terk etmişler. Ağlaya ağlaya yola inip bir kamyonu binmişler, büyük bir şehrin kenarında boş bir arazide inmişler. Demişler ki bu gece burada yatalım. Yarın ola hayrola, Allah büyük bize de bir rızık verir. Sabah olunca yanlarında getirdikleri ekmeklerle karınlarını doyurmuşlar. Adam demiş sen burada çocuklarla kal. Ben şu apartmanların ona doğru gideyim. Belki bir iş bulurum. Gitmiş. Dönmüş dolaşmış iş yok. Eve gelirken, yolda bir adama rastlamış elinde bir inek. İneği görünce heveslenmiş. Satmasını istemiş. Almış. Hanımının yanına gelince birde ne görsün. Hanımı taşları toplayıp dört duvar örmüş. İki de şaşkın bakarken, hanımı bu ne diye sormuş. İnek aldım burada ot çok. İnekte iyi süt vereceğe benziyor. Aç kalmayız. Se ne yaptın. Bende duvar ördüm. Gece rüzgâr oluyor. Bizi rüzgârdan korur demiş. Gülüşmüşler. Birbirlerine sarılmışlar. Daha sonra oraya bir gece kondu yapıp yerleşmişler. İneğin sütünü, satmışlar. İnek yavrulamış çoğaltmışlar. Çocuklar büyüyünce hayvanlara bakar olmuşlar. Kendileri de gündelik işlere gitmişler. Çocuklar büyümüş. Biri orada kasap dükkânı açmış. İşleri çok iyi imiş. Biri büyük bir kuruluşa müdür olmuş. Maaşı ve işi iyi imiş. Hep beraber mutlu mesut bir arada yaşayıp gitmişler. Ağabeyimi. O kini yüzünden yanında kimse kalmamış. Büyüyen çocukları onu terk etmiş. Gidenlerin suçunu eşine yüklemiş. Her gün ona bağıırır çağırır olmuş. Oda daha fazla dayanamayıp dünyadan göçmüş. Köyden birkaç kişi cenazeyi kaldırmış.

Aylar sonra oradan geçen bir kişi gelen kokuya doğru gidince onun haftalar önce öldüğünü görmüş. Gidip komşulara haber vermiş. Birkaç kişi maskelerle girip, çürüyen cesedi toprağa gömmüşler. Siz bunu masal sandınız değil mi? Gerçeğin ta kendisi idi.

MAHLEP

Ali askerden geleli bir hafta geçmeden annesini kaybetmişti. Onun üzüntüsüne babaları daha fazla dayanamamış hakkın rahmetine kavuşmuştu. Daha bunların acıları geçmeden başka bir acı yaşamıştı. Ağabeyi mirası bölmek istiyordu. "Sen nasıl istersen" deyince, paylaşmaya başladılar. Önce ev paylaşıldı. Küçük oda Aliye verildi. Bir tencere bir tava. Sen tek kişisin ne yapacaksın, bunlar sana bol bile gelir demişti ağabeyi. "He" dedi. "Yeter ne olacak" Sonra bir inek ve bir öküz düştü payına. Sıra tarlaları bölmeye geldi. Ağabey kendini çok akıllı ve uyanık sanıyor, iyi verimli yerleri kendine ayırıyor, çorak verimsiz gördüğü yerleri de bak sana büyük olan yeri veriyorum. Kıymetimi bil diye kardeşine veriyordu. Oda ne derse sağ ol abi. Allah Büyük deyip razı oluyor, ağabeyi kırmak istemediğinden sesini çıkarmıyordu. Buralarda kalacak değildi. Ana gitmiş. Baba gitmiş. Bununla da kalınmaz Zaten verimsiz yerler. Ekersin bitmez, bitse büyümeyi diye düşündü. Gurbete gidip çalışmayı aklına koydu. Bir tanıdığı Almanya'ya gitmesini tavsiye etmiş. Olur, aslında neden olmasın diye dilekçeyi verdi. Müracaatını yaptı. Beklemeye başladı. Zaman geçtikçe sıkılıyordu. Ne ses var ne seda. Ağabeyi ikide bir edalı bir sesle soruyordu:

-ne oldu senin Alamanaya işi? Hani ağabeyi olmasa açacaktı ağzını, yumacaktı gözünü. Yutkundü.

- Yok, ağabey henüz bir haber çıkmadı.

Boş durmak olmaz iyi kötü gene bir şeyler ekerim diye tarlaları sürmeye başladı. Tam ekecek beklediği haber geldi.

Başvurusu kabul edilmişti Apar topar ne varsa öküz inek sattı. Almanya'ya gidecek, ağabeyi dedi ki:

- O tarlaları ben ekeyim.

"Ne kadar fırsat düşkünüsün sen" diyecek oldu. Söyleyemedi. Yutkundü. Durdu. Kesin ve net bir ses tonu ile ilk defa karşı çıkmanın mahcubiyetinde takınarak,

-Olmaz, yazın geri döneceğim yulaf ekeceğim. Sakın bir şey ekme. Sakın ha. Gelince ne varsa sökerim, konu komşuya ayıp olur.

O gittikten sonra ağabeyi ne zaman sürülü tarlalardan geçse sinir küpüne dönüyor, ona ektirmemek için ne yapsam diye düşünüyordu. Bir gün keçileri otlatırken dere kenarında, etrafını çalılarla kaplamış bir ağaç gördü. Yuvarlak küçük tohumları yerlere dökülmüş, çukur olan yerlerde avuçlar dolusu birikmişti. Baktı, baktı. Sonra yanında taşıdığı azık torbasına doldurmaya başladı. Getirdi kardeşinin sürdüğü tarlalara atmaya başladı. Bir yandan da kendi kendine söyleniyor gülüyordu.

-“Sen gör, sen gör. Bunlar büyüsünde bakalım başka bir şey ekebilecek misin? Yulaf ekecekmiş. Ek bakalım, ek”. Ektiği tohumlar ilkbaharda yeşermeye başlamıştı. Komşular görürde bir şey derler diye o taraflara pek gitmiyor, uzaktan uzağa yeşeren büyüyen çalılara bakıyordu. Köylüde şaşırılmış gelip soruyorlar. Oda için, için gülerek cevap veriyordu.

-Ne biyeyim ben Alinin tarlasını, gitmem, gelmem. Ekeyim dedim hasetliğinden vermedi. Hal bu ki ben onun ağabeyi idim. Kim bilir ne bitti. Adamlar uzaklaşınca gülmekten katılıyor ellerini ovuşturuyordu. "Ekecekmiş. Ek bakalım". Yıllar geçtikçe tarla bir fundalığı andırmaya başlamıştı.

Ali beş yıl gelmedi. Ağabeyi geleceğini haber alınca gülmeye başladı.

-“Gelsin, gelsin bakalım. Gelsin de ormanı görsün. Nereye gelecek, tarla yok, yer yok. Her taraf çalı oldu. İyi oldu. Oh olsun. Ekeyim dedim ektirmedi, nankör. Hâlbuki ben onun ağabeysiyim” diyordu.

Ali akşam geldi. Ağabeyi buyur etti. İki kardeş sarıldılar. Hediyeler getirmişti. Onları ağabeye, yengesine, yeğenine verdi. Ağabey dönüp dönmeyeceğini merak ediyordu. Dönmek istemediğini öğrenince,

-Burda nedeceğin. Tarla yok yer yok.

-Niye ki tarlalara ne oldu?

-Ne olacak bakımsız yere. Orman oldu. Birazda sitem karışık. Sana dedim ki ekeyim. Olmaz dedin. Şimdi ne yapacaksın bakıyım. Çalıdan içine girilmez. Orman olmuş.Ormannnn.

-Nasıl orman?

-Ne bileyim. Yarın gider bakarsın. Sustular. Ali tarlaya ne olabileceğini düşünürken, ağabeyi yüz ifadesini görmek için sabırsızlanıyordu. Sabah olunca tarlalara doğru yola çıktılar. Uzaktan sık bir çalılık gibi gözüküyordu. Yaklaştıkça ağaçlar belirlenmeye başladı. Ağabeyin gözü Alinin üstünde idi. Onun üzüntüsünü görmek, oturup ağlamasını seyretmek istiyordu. Tarlaya varınca Ali şaşkın:

-Abi bu ne?

-Dedim oğlum, ekilmeyen tarla ne olacak. Bundan sonrada ekilmez? Kardeşine baktı. Ellerini açmış. Yalvarıyordu. Şaşılacak şey ağlamıyordu.

-Allah'ım Şükürler olsun sana, verdiğin nimetlere. Ağabey şaşkın aptal aptal kardeşine bakıyordu. Acaba şoka mı girmişti. Sonra doğruldu. Ağabeyinin elini tuttu. Gözlerine bakarak:

-Ağabey biliyor musun? Bunlar İdris ağacı. Küçük küçük meyveleri olur. Yabani kiraz da derler. Mahlep derler meyvelerine. Çok pahalıdır. Çok değerli bir ağaçtır bunlar. Nasıl gelmişler buraya. Allah'ın hikmeti işte. Biz elin memleketinde sürünürken kismet ayağımıza gelmiş. Hemen birkaç adam bulup diplerini temizletmem budama yapmam lazım. Köyde adam bulabilir miyiz? Yevmiye önemli değil. Birde diplerine gübre döktük mü? Oh! Ağabeyi ne diyeceğini ne yapacağını şaşırılmış bir halde idi. Dizlerinin bağı çözülmüş, gözleri kararmıştı. Yere düşerken,

-Beni tut diyebilirdi. Bayılmıştı.

MAHLEP 2

Ali ağabeyi Osman'ın bayılıp yere düştüğünü görünce, şaşırmış, kısa bir tereddüitten sonra, omuzuna aldığı gibi köye doğru hızlı adımlarla yürümeye başlamıştı. Tarladan ayrılıp toprak yola yaklaşmışlardı ki, bir traktör sesi duydu. Biri traktörle geliyordu. Biraz daha hızlandı. Traktör geçmeden yetişti. Durdurdu. Bu köylülerinden Hasan dayı idi. Nefes nefese.

-Hasan dayı. Ağabeyim bayıldı. Bunu Kasabaya götürmemiz gerekir. Köyde taksi var mı?

- O Ali hoş geldin. Sen Almanya'da değil miydin? Osman'a ne oldu? Ali Osman'ı traktöre bindirmeye çalışırken;

-Bilmiyorum Hasan dayı benim tarlayı bakmaya gitmiştik. Oradan birden bayıldı. Köye mi gidelim? Yoksa bizi kasabaya görür müsün?

- Götürürüm tabi yeğenim. Lakin muhtar köyde idi onun taksisi ile hem daha rahat gideriz, hem de eşine de haber vermiş oluruz, daha iyi olmaz mı?

-Olur, dayı biraz acele edelim. Köye gelince Osman ayılmış, şaşkın şaşkın etrafa bakıyordu. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Neden muhtarın yanında idiler? Eşi niye ağlıyordu?

-Ne oldu dedi hırıltılı bir sesle. Göğsünde bir sancı vardı.

-Bir şey yok ağabey. Bayıldın birden seni doktora götüreceğiz. Osman olmaz anlamında başını salladı ise de Ali oralı bile değildi. Taksi kasabaya doğru yola çıkmıştı bile.

Doktor muayene ve tetkiklerden sonra. Kalp krizi geçirmiş olduğunu söyledi. Tıkalı damarı olup olmadığını anlamak için anjiyo yapmaları gerektiğini söyleyerek hasta haneye yatırdı.

Yapılan anjiyodan sonra bir damarında tıkanma olduğunu, onu açtıklarını söylediler. Altı saat yattıktan sonra hasta haneden çıkabileceklerdi. Altı saat sonra doktor tekrar kontrol edip çıkabileceğini, ilaçlarını düzenli kullanmasını, kendisini yormamasını, sinirlenmemesini ve yiyeceklerine de dikkat etmesini söyledi.

Eve geldiler. Ali ağabeyinin durumuna çok üzülmüştü. Sorular soruyordu.

- Ağabey neden oldu? Daha öncede oldu mu? Ağrıyan bir yerin var mı? Şimdi kendini nasıl hissediyorsun? O sordukça ağabeyi belli etmiyor, için, için kızılıyordu.

- Yok, bir şeyim iyiyim. Sen git artık. Sen git. Ağabeyinin sen git demesini hastalığına yordu. Yengesinin yüzüne baktı. O başını önüne eğmişti. Kalktı.

- Geçmiş olsun. Yenge en ufak bir şeyde seslen olur mu? Haydi, sağlıcakla kalınız. Babasından kalan odaya yöneldi. Beş yıl sonra içeri giriyordu. Kapı büyük bir gıcırta ile açıldı. Valizini araya bırakmıştı geri dönüp onu içeri aldı. Odanın tek camını açtı. Etrafa göz gezdirdi. Yatağın örtüsünü kaldırdı. Yarın güzel bir havalandırmak gerek diye düşündü. Valizden elbiselerini çıkarıp duvarda ki çivilere astı. Akşam oluyordu. Lambaya baktı. Yerinde duruyordu. Gazını kontrol etti. Yeter dedi. Yengesi bir tepsi ile kapıda gözükte.

- Ali çörek yapmıştım. Turşuda getirdim yanında yersin. Bir şeye ihtiyacın var mı idi?

- Yok yenge. Ağabeyim nasıl?

- Uyudu.

Ali o günden sonra kendine yeni bir ev yapmaya karar verdi. Yaptı. Bütün gününü tarlada ağaçların bakımı ile geçirmeye başladı. Ağaçların meyveleri olgunlaşmaya başlamış, dallar meyvesini taşımakta zorlanır olmuş, aşağıya doğru sarkmaya başlamıştı. Ali gördükçe Allah'a şükrediyor. Hayran hayran ağaçları seyrediyordu.

Mahlepler toplanmaya başlanınca, Osman için, için kendini yiyor. Yumruklarını sıkıyor. "Kendi elimle yaptım. Ah! Akılsız kafam. Kendi elimle diktim. Günlerce dereden tohum taşıdım. Ah akılsız kafa sen adam olmazsın. Bak gördün mü sümüklüyü adam ettin". Diye söyleniyordu.

Köyde ki kadın, erkek, çocuk kim varsa mahlep toplamaya gidiyorlardı. Ali iyi yevmiye veriyordu. Hem de her akşam. Yengesi de gitmek istemiş fakat Osman olmaz demiş, göndermemişti.

Köye alıcı tüccar gelip kamyonlara mahlebi yükleyip gitmiş. Avuç dolusu parayı Ali'ye vermişti. Bunu gören köylüler Alinin çok şanslı, akıllı biri olduğunu söylerken, Osman kimsenin yanına uğramaz olmuş. Sanki bir deli gibi. Kendi kendine konuşuyordu. Kimse ne dediğini anlamıyordu.

Ali evlenip bir yuva kurmaya karar verince, Hasan dayının kızı Ayşe'yi münasip gördüler. Onlarda zaten birbirlerinden hoşlanıyorlardı. Birkaç sefer rastlamışlardı. Konuşma imkânları olmamıştı. Sadece birbirlerine bakıp gülümsemişlerdi. Hasan dayı Aliyi seviyordu. Yiğit çocuk derdi. Kalbi temiz. Evini de yaptı. Ondan iyi damat mı olur. Kızını nişanladı. Fazla bekletmeye gerek yoktu. Düğün hazırlıklarına başlandı. Bütün köylü elbirliği ile düğün yapmaya karar vermişti. Köy meydanına davullar, zurnalar geldi. Kazanlarla yemekler pişirildi. Herkes eğleniyor oynuyor, coşkulu bir düğün yapılıyordu. Herkes oyuna kendini öyle kaptırmıştı ki, bir kadın çığırmağa başladı.

-Tarla yanıyor! Tarla yanıyor! Herkes sesin geldiği yere doğru baktı. O zaman gökyüzüne doğru yükselen dumanı gördüler, ağır koku köye kadar gelmeye başladılar. Alinin tarla yanıyordu. Bütün köylü yangını söndürmeye gittiler. Fakat ne mümkün. Alevlerin sıcaklığından yanına yaklaşamıyorlardı. Komşu köylerden duyup gelenlerde oldu. Gün biterken yangının başka yerler sıçramasını önlemişler. Fakat ağaçları kurtaramamışlar, koca tarla kül olmuştu. Herkes yorulmuş, bir kenara oturmuş, ara ara parlayan yangın yerine bakıyorlardı. Ali üzgündü. Yengesi yanına gelip, Osman'ı görüp görmediğini sordu. Görmemişti. Sahi akşam düğün yerinde de yoktu. Ayağa kalktı. Şaşkın, çevresine bakındı. Görünmüyordu.

-Görmedim yenge. Evde uyuyor olabilir mi? Yengesi, hayır anlamında başını salladı.

Son kalan ateş öbeklerini söndürmeye çalışan biri,

-Karşıda bir şey var diye bağırdı. O tarafa koştular. Derenin yamacına da Osman'ın cesedi ile karşılaştılar. Ayakkabıları yanmış ayağına yapışmıştı. Bir anlam veremediler. Savcı geldi. Doktor geldi. Doktor raporunda kalp krizi geçirerek öldüğü yazıyordu. Ali ağabeyin tarlaları kurtarmak için kendini ateşe attığını, kendisinin düğününü bozmamak için haber vermediğini düşünüyor, üzüntüden kahroluyor, gözyaşı döküyor. Yengesi tarlayı yakarken yandığını biliyor, fakat diyemiyor. Anlamıştı onun yaktığını. Birkaç sefer söylemişti orayı ona yar etmeyeceğim diye. Kendisi niye yanmıştı onu anlamıyordu. İki çocuk ile ne yapacağını düşünerek ağlıyordu. Köylülerde bu işe şaşkındı. Tarla niye yanmıştı. Osman tarlayı yaksa kendisi neden yanmıştı. Sonra rahmetlinin, Ali'nin tarlasını söndürmek için uğraşırken yandığına kanaat getirdiler. Kimse pek sevmezdi. Bu olaydan sonra, "Allah rahmet eylesin iyi insanmış" dediler. Cenazenin her şeyi ile Ali ilgilendi. Kendisi için, kendini Ateşe atan ağabeyi için, mevlitler okuttu, yemekler verdi. Sonra yengesine dönüp dedi ki:
-Sen benim yengem değil, ablamsın. Çocuklarında benim çocuklarım. Onların her şeyi bana ait. Ne ihtiyacınız varsa söyleyeceksiniz. İster kendi evinizde oturun. İsterseniz Ayşe ile beraber olursunuz, ona ablalık yaparsın, bizimle oturun. Karar sizin dedi.

HOCA OLMADAN....

Okulu bitirmiş iş arıyordu. Artık çalışmalı ayakları üzerinde durmalı idi. Madencilik üzerine eğitim almıştı. İş seçimi yapmıyordu. Askere gidene kadar, ne iş olsa yapardı. Herhangi bir yerde yöneticilik, Kâtiplik, hatta beden işçisi olarak da çalışabilirdi. Şehirde önemli değildi. Yurdun her tarafı onun için aynı idi. Bu şekilde şehirden şehire koşarken bir arkadaşına rastlamış. Hoş beşten sonra arkadaşı. Balıkesir öğrenci yurduna yüksekokul mezunu birini arıyorlarmış. Ankara'ya vakıflara uğra demişti. Kızılay'a doğru giderken birden arkadaşının sözleri aklına geldi. Vakıflara uğrayayım dedi geri döndü.

Kapıdaki görevliye, personel müdürü ile görüşeceğini söyledi. Görevli kendisi ile gelmesini söyledi. Müdürün yanına götürdü. İçeri girince.

-Merhaba efendim. Ben Duran Tokatlıyım. Müdüre elini uzattı. Tokalaştılar. Müdür eliyle koltuğu işaret ederek;

-Hoş geldiniz. Buyurun oturun. Diye yer gösterdi. Sonrada. Çay kahve ne alırdınız?

-Çay varsa.

- Bize iki çay gönder dedi görevliye. O çıkarken;

-Size nasıl yardımcı olabilirim? Diye sordu.

-İş arıyorum. Balıkesir öğrenci yurduna müdür arıyormuşsunuz, öyle duydum. Uygun görürseniz oraya talibim.

Yüksekokul mezunuyum. Askerlik yapmadım. Sizin de zaten öyle bir şartınız yokmuş duyduğuma göre.

-Yok, yok. Şartımız yok. Çok iyi yapmışsın. Hem şehrim olmanda beni sevindirdi. Bende Tokatlıyım.

-Ya öylemi memnun oldum. Kısa bir sessizlik oldu. Sonra müdür.

-Hemşerim bizim Balıkesir de ki yurdumuzda müdür yok. Doğru fakat orayı boş tutuyoruz ki, büyük şehirlerden birinden bir müdür görevden alırsak sus payı oraya göndermeyi düşünüyoruz. Onun için seni teknik elaman olarak buraya alsak olur mu?

-Çok sağ olun efendim. Memnun olurum. Siz nasıl uygun görürseniz.

-O zaman bir dilekçe yaz. Hemen işe başlatalım. Hayırlı uğurlu olsun. Kâğıt, kalem uzattı.

-Sağ olunuz. Kâğıdı aldı. Yazmaya başladı. Adı soyadı, mezun olduğu okul. Bitince uzattı. Müdür kâğıda bir göz attı. O da alt kısmını imzaladı. Arkasına yaslandı.

-Hayırlı uğurlu olsun. Yarın sabah başlaya bilirsin. Ha aklımda iken, hocanın yazısı nerede?

-Hangi hocanın.

-Sen yazı getirmedin mi?

-Yo getirmedim. Kimden getirmem gerekiyordu?

-Şimdi olmadı. Feyzullah hocadan yazı olmadan işe alamam.

-Yapmayın ben Feyzullah hocayı nerde bulayım?

-Özrün kabahatinden büyük Hem Tokatlıyım diyorsun hem de hocayı tanımıyorsun. Nasıl iş?

-Tanıyorum tanınmasına da diye kekeleydi. Şimdi nerede olduğunu bilmiyorum. Ankara'nın yabancısıyım.

-Kâğıt getirirsen işe başlarsınız. Şimdi beni meşgul etmeyin lütfen. Duran kapıdan dışarı çıkarken nerede ise ağlayacak gibi olmuştu. Ağzından şu kelimeler döküldü.

-“Allah u Ekber”.

ÖĞÜT

Saçları ağarmış, yer yer dökülmüş, beli bükülmüş. Bir evin bahçesinde bir ihtiyar oturuyordu. Bir erik ağacına yaslanmış. Gözleri uzaklara dalmış. Bir tutam kadar uzamış, bembeyaz sakalını sıvazlıyor. Kim bilir ne düşünüyordu. "Dede, dede şuna bak" sesi ile irkildi. Başını çevirdi. Küçük torunu yanına gelmiş elinde ki cevizleri dedesine gösteriyordu. Dede bir cevizlere birde ağlayan gözlerle bakan torununa baktı. Kucağına aldı. Öksürdü.

-Ee anlat bakalım ne oldu.

-Annem. Hıçkırmaya başlamıştı. Annem ağabeyime ceviz verdi. Kardeşinle paylaşın dedi. O çok aldı bana az verdi. Ağabeyi peşinden gelmiş onu dinliyordu. İtiraz edecekti ki, dedesinin işareti ile sustu. Dedesi öbür dizine oturmasını işaret ediyordu.

- Bakın çocuklar size bir öykü anlatayım, ondan sonra cevizleri paylaştırırım tamam mı? Torunlar başlarını salladılar. Dede anlatmaya başladı.

Zamanın birinde gönlü zengin bir adam kırlarda dolaşmaya çıkmış. Ona rastlayan açgözlü biri sırtındaki torbayı görünce, "seninle arkadaş olalım. Gittiğin yere beraber gidelim" demiş. Adam kabul etmiş beraber yürümeye başlamışlar. Biraz gittikten sonra. Bir ağacın gölgesine oturmuşlar. Adam sırtından torbayı çıkarmış. İçinde üç adet ekmeğe varmış. Birini arkadaşına vermiş. Birini kendi yemiştir. Birini de torbaya koymuş. "Bu kalsın. Belki sahibi gelir" demiş. Sonra arkadaşına dönmüş. "Ben biraz çevreyi dolaşacağım. Torba burada kalsın". Oradan ayrılmış. Epey bir zaman sonra gri dönmüş. Torbaya bakmış ekmeğe yok. Ne olduğunu sormuş. Arkadaşı çok uykusu geldiği için uyuduğunu uyandırdığı zaman ekmeğin yok olduğunu gördüğünü, fakat kimin yediğini bilmediğini söylemiş. Tamam demiş adam yola koyulmuşlar. Az gitmişler. Ayağı bir şeye takılmış. Birde bakmışlar. Bir küp altın. Saymışlar bin tane. Paylaşalım demiş adam. "Şu bir tanesi burada kalsın". Küpü bulduğu yere bırakmış. "Şu demiş üç yüz otuz üç tanesi benim. Şu üç yüz otuz üç tanesi senin. Geriye kalanlarda ekmeği yiyenin. Torbaya koyup buraya bırakalım, gelince alır". Hemen itiraz etmiş arkadaş. "Olmaz"! Demiştir, heyecanlı bir ses tonu ile: "Ekmeği ben yemiştim onlar benim hakkım". Adam şöyle bir süzmüş arkadaşını, elinde ki altınları uzatıp demiştir ki, "Bunlarda senin olsun, Yalnız benimle gelmekten vaz geç." Altınları verip yürümüş. Gözden uzaklaşmış. Altınları alan büyük bir sevinçle altınları tekrar saymaya başlamış. Tam torbaya koyup ayağa kalkacakken iki kişi belirmiş yanında.

"Hayrola hemşerim altın bulmuşsun. Yalnız senin olmaz. Paylaşacağız. Hayır dersen, bak ıssız bir dağdayız. Zorla alırız sana da hiç vermeyiz" demiştir. Adam bir iki yutkunmuş. Bir şey söylemiş olmak için, kekeleyerek demiştir ki. "Üç bölse bir altın artıyor onu ne yapacağız"? Adamlar birbirlerine bakıp gülüşmüşler. Biri demiştir ki, "Karnımız aç o bir altını arkadaşına verelim. Bize ekmeğe alsın gelsin" Altını verip ekmeğe almaya göndermişler. İki kişi baş başa kalınca, altın torbasını tutanın, şeytanca bir fikir gelmiş aklına. "Bak arkadaş"! Biz burada iki kişiyiz neden altınlar ikimizin olmasın" demiştir. Sormuş öbürü. "Nasıl olacak"? Anlatmış aklından geçenleri: "Burası ıssız bir dağ başı, kim kimse yok gelmez de. İkimiz bir olup onu öldürelim. Bir çalının dibine kuru kurt kuş yer kaybeder. Bizde altınları paylaşır, ayrılırız. Zaten birbirimizi tanımıyoruz. Olay kapanır gider".

"Olur" demiştir diğeri. "Bende onu tanımıyorum yolda rastladım öylesine geziyorduk. Haklısın öyle yapalım. Geldiği zaman ikimiz aynı anda vurur öldürürüz". Beklemeye başlamışlar. Her biri altınlarla yapacağı işleri hayal ediyor. Planlar yapıyorlar.

Ekmeğe almaya giden demiştir ki kendi kendine. "Bin altın. Az bir para değil. Ömür boyu çalışmadan krallar gibi yaşarım. Onlara vereceğim ekmeğin içine zehir koydum mu bu iş tamam. Zaten ikisini de tanımam etmem. Dağın başı. Kim vurdu ya gider. Belki cesetleri bile bulunmaz" Bu düşüncelerle ekmeği almış. İkisinin arasına peynirle birlikte zehir koymuş. Diğeri karışmasın diye ucundan biraz koparıp yemiştir. Arkadaşlarının yanına gelmiş. Tam ekmeği ellerine vermiş. Kendisi de bir yere oturmak için geri dönünce ikisi birlikte saldırmışlar. Oracıkta arkadaşlarını öldürmüşler. Sonrada büyük bir iştahla ekmeği yemeye başlamışlar. Çok geçmeden kıvrana kıvrana oracıkta can vermişler. Aradan bir güm geçmiş. Gönlü zengin o kişi oraya uğrayınca görmüş ki, üç ceset orada yatıyor. Altın torbası yanlarında. "Allah günahlarınızı affetsin. Tamahkârlığın sonu işte budur". Demiştir. Derince bir çukur kazıp cesetleri oraya gömmüş. Gömerken altınları da yanlarına bırakmış. İçinden bir tane almış. "Allah bereketini artırsın. Bu bana yeter". Demiştir.

-Evet, güzel torunlarım siz ne yaptınız? Cevizleri paylaşamadınız mı? Büyük torun, utanarak elinde ki cevizleri dedesinin önüne bıraktı. Küçük olanda minik minik elinde tutmaya çalıştığı cevizi dedesinin önüne bıraktı. Dede gülümseyerek başlarını okşadı. İlerde bir taşı işaret ederek, "o taşı bana getirin ben kırıp yedireyim" dedi. Büyük torun hemen taşı getirdi. Dede de daha küçük bir taş bulmuştu. Cevizleri kırıyor, "Bu sana bu sana bu da bana" diye dağıtıyordu. Herkes mutlu olmuştu.

Biz Aleti

Biz altmış kuşağı insanı,yokluğu gördük,yoksullukla boğuştuk.O yüzden midir nedir,bilinmez, eskiyen ne varsa tamir etmeye çalışırız. Yırtılınca yama yapar,kırılınca yapıştırırız. En azından ben öyleyim. İster çimri diyin,ister enayi. Atmaya kıyamıyorum eskiyeni,bozulanı.

Terliklerden birinin bağı kopmuştu. Yenide almıştım. Yumuşacıktı,onunla yürümek hoşuma gidiyordu. Yapacak başka bir şey de yok. Karıştırdım eskiden kalma takım sandığını. İplik vardı. Hani şu ayakkabı dikmekte kullanılan kopmayan ipliklerden. Biz de duruyordu,boynu bükük. Kullanılmamaktan, biraz bozulmuş gibi sararmış. Sandıktan iplik ve bizi çıkardım.

Terliği alıp kopan bağı yerine dikmeye çalışıyordum ki, küçük torunum geldi. Maşallah cin gibi, bir soru sormaya başladı mı, cevap verebilirsen ver.

-Dedeciğim nasılsın?

-Sağ ol evladım iyiyim. Sen ne yapıyorsun.

-Biraz koştum. Yoruldum.

Uzun uzun baktı. İlk defa gördüğü belli idi. Bizin terlikte açtığı delikleri seyretti. Sordu.

-Dede bu ne?

-Biz.

-Yok dede bizi sormadım. Elinde iğneye benzeyen şey. Delik deliyorsun ya.

-Biz dedim ya evladım. Adı biz.

-Demek adı biz! Neden biz demişler? Sen, ben ,o diyebilirlerdi. Yada ne bileyim,büyük iğne,iplik takılmayan iğne, sapı olan iğne gibi.

Dedim ya torun,her şeyi soracak çok meraklı. Bir an düşündüm. Doğrusu ben de bilmiyordum. Merak edip kimseye de sormamıştım. Biz demişler di, öyle öğrenmiştik. Gene de bir şeyler demek istedim.

- Evlat biz demek güç demektir. Kuvvet demektir. İğnede buna benzer fakat bunun yaptığı işi yapamaz. Bak bunun arkasında tutmak ve baskı vermek için yapılmış sapı vardır. İğnenin delme kuvveti ile senin baskı gücün birleşmiştir. Onun için deriyi,naylonu,kaucuk gibi maddeleri daha kolay deler. Biz olunca güç artar,tek olunca azalır.

Bir bana, bir de elimde ki bize baktı.

- Doğru söyledin dedeciğim,teşekkür ederim. Güçlü olmak için biz olmak gerekir. Benlik insanı yok eder. Yardım edebileceğim bir şey yoksa müsadenezle gideceğim dedi.

-Yok evlad sağ ol gidebilirsin. Dedim. O giderken arkasından bakakaldım.Allah ömrünü sağlıklı ve uzun eylesin,gönlüne bencillik ateşi düşmesin diye mırıldandım.

Bizin ismi gerçekten güçten mi geliyordu. Bilmiyordum. Aklım ve vicdanım doğru söylediğimi söylüyordu.

Biz olanlar, bir olanlar,diri olanlar güçlü ve kuvvetli oluyorlardı.

Allahım bize birlik beraberlik nasip eyle,bölünüp parçalananlardan eyleme dedim.

İşim bitti iğne iplik ve bizi takım sandığına koydum. Terlik eskisinden sağlam olmuştu.

KORKUYORUM

Hava güzel. Hafiften bir rüzgar esiyor. Esiyor değil sanki bir sevgili eli gibi, yanaklarımızı okşuyor. Amaçsızca yürüyorum. Bir yanımda deniz dalgalarının sesi, bir yanımda araba eksozlarının sesi. Arada bir fren sesleri. Omuzuma bir el dokundu. Ani bir hareketle geri döndüm.

Aaa Mehmet bu bizim mehmet. Uzun zamandır görüşmemiştik tesadüfe bak. Sarıldık. Tekrar sarıldık. Ayak üstü hal hatırdan sonra;

-Gel şurada bir kafe var orada otururuz dedim.

Denize yakın masalardan birine oturduk. Çaylar geldi. Çaylarımızı yudumlarken Mehmedi süzüyordum, benim tanıdığım konuşkan, şen şakrak Mehmet gitmiş, yerine konuşmayan, düşünceli bir Mehmet gelmişti.

-Ee Memet, ne var ne yok. Anlat ,nerelerdeydin.Şimdi ne yapıyorsun? Buraya ne zaman geldin?

Bir zaman konuşmadı. Sandım ki hiç konuşmayacak. Çay dan bir yudum çekti. Bardağı iki parmağı arasında çevirdi, masaya bıraktı. Gözleri me baktı.

-İki gün oldu. Aha şu sokağa taşındık. Ev taşımak zormuş. Yoruldum. Bu gün biraz hava alayım dedim. Sana rastladım.

-Ne güzel komşu sayılırız. Seni düşünceli görüyorum. Hayırdır.

Biraz durdu. Konuşup konuşmamakta tereddüt eder gibiydi.

-Korkuyorum! Durdu. Şaşırmıştım. Benim Memet korkacak! Olacak iş değildi. Heybetini, yolda yürüyüşünü gören kişi yolunu değiştirdi. Mehmedi korkutan neydi!?

-Korkuyorum dedi. Ah almaktan, yanlış bir şey yapmaktan korkuyorum.

-!?

-Asketliğimi kısa dönem jandarma olarak yaptım. Görevim araç şoförü idi. Bir hafta önce terhis oldum. Terhisten bir hafta önce bir göreve çıktım. Öyle bir şeye şahit oldum ki korkuyorum dedi.

Merak ettim.

-Anlat hele seni böyle dehşete düşüren şey. Bakarmısınız, çayları tazelermisiniz.

-Bir gün karakola bir köylü geldi. Komutanla görüştü. Tatladan saman balyalarının ve iki varil mazotunun gece

çalındığını söyledi. Hırsızın yakalanmasını istedi. Komutan dedi ki samam samana mazot mazota benzer onu bulamayız. Adam dedi ki benim balya makinam farklı iki metrelik balya yapar, ben bulurum siz yakalayın. Olur dedi

sen balyalarını tespit et biz gelir yakalarız. Adam gitti. Bir gün sonra nefes nefese geldi. Balyalarını ve iki varil mazotun da orada olduğunu söyledi. Dediği yere gittik. Gerçekten balyalar farklıydı. İki varil de mazot dolu

duruyordu. Resimlerini çektik. Tutanak tuttuk. Adamı yakalamak için evine gittik.

Küçük bir kız koşarak arabanın yanına geldi.

Gözleri çakmak çakmak.

-Hemen gidin buradan dedi.

-Neden miş o bakalım dedim gülerek.

-Siz babamı götürmeye geldiniz. Götüremezsiniz sizi öldürürüm dedi, yerden bir taş alarak.

-Bak dedim bizim de silahımız var.

-Babamında var sizi vurur dedi. Biz böyle konuşurken komutan ve diğer arkadaşlar içeri girmişlerdi bile. İçerden elleri kelepçeli sırttan bir adamla geldiler. Bir kadın çığlıklar atıyor, ufak kız taş yağmuruna tutmuştu bizi. Komutan gaza bas

diyince oradan uzaklaştık. Savcılığa götürdük. Savcıya demiş ki balyalar dağınıktı ben atık sandım. Hayvan besliyorum, onun için alıp götürdüm. Mazot benim mazot ben hırsız değilim demiş. Biz evrakları hazırlarken o

yanımızdan sırtarak çekip gitti. Çok zoruma gitmişti. Savcı komutana demiş ki haklısınız yüz de yüz hırsız lakin mazot çaldığını ispat edemeyiz demiş.

Aradan iki gün geçti. Bir trafik kazası ihbarı geldi. Olay yerine gittik. Komyonet tanıdık gelmişti. Yanımda ki asker.

Komutanım geçen bir köye gitmiştik saman hırsızının kamyoneti, ben orada görmüştüm dedi. Arabaya yaklaştık.

Freni patlamış, bir direğe vurmuş. Küçük kız ve annesi orada ölmüştü. Hırsızın bir ayağı kopmuş, biri sallanıyordu.

Anbulans geldi. Hastaneye götürdüler.

Ne o görüntüler ne de saman sahibinin

-Komutan, sağ olun sizi yorduk. Ben onu Allah a havele ettim. Onun hükmü adildir. Sözü beynimi tırmalıyor. Acaba diyorum bir yanlış yaparım da kişi Allah a havele eder mi?

KİMSE ALMADAN

Yıllar önce tesadüfen tanıştığım biri vardı. Veli amca. Veli gibi bir insandı, kültürlü ,sevecen,hoş görülü saygılı. Bir çocukları vardı.on beş on altı yaşlarında,yakışıklı mı yakışıklı, boy pos yerinde. Bazen derler ya Allah iki güzelliği bir arada vermez diye. Doğru imiş. Bu güzel çocuğa akli biraz kıt vermiş. Veli amca elini,elinden bırakmaz,yanından ayırmaz. Allah bize bunu verdi. Çok şükür der şikayetçi olmazdı.

Hanıımı hakkın rahmetine kavuşunca, baş sağlığına gittim. Teselli etmek istedim.

-Ölüm Allahın emri zamanı gelince hepimiz gideceğiz. Allah gani gani rahmet eylesin mekanı Cennet olsun. Kesinlikle üzülmiyorum. Dedi. Göz yaşlarını tutamadı.Ağladı. Kelimeler boğazıma düğümlendi kaldı.Teselli edecek söz bulamadım. Sustum. Derin bir nefes aldı. Göz yaşlarını sildi. Kapının yanında yere bağdaş kurmuş oturan oğlunu gösterdi. İkimiz kaldık evlat dedi. Benimde bir ayağım çukurda bende gidersem bu ne olacak. Yeniden hıçkırıklara boğuldu.

Bir yıl dolmadan Veli amcanın vefat haberi geldi. Üzüldüm.Uzaktan bir iki akrabası ile birlikte defin işlemlerini yürüttük. Naaşı mezara indirdik. Bir kaç kürek toprak atıp kenara çekildim. Biri kolumdan geri çekti. Hoca yasin okuyordu. Sessizce, -Buyur dedim..

-Az gel" dedi. Kılık kıyafetinden abası kalın birine benziyordu. Mezarlığın öbür ucuna doğru yürürken,

-Başınız sağ olsun,akrabanız mı? Dedi.

-Hayır?

-köylünüz?

-Bir tanıdık! Neden sordunuz?

-Şey dedi gözleri fıldır fıldır. Aslında yeri değil ama bu adamın bir deli oğlu varmış. Doğru mu?

- Evet deli değilde biraz saf gibi. Neden?

Sağa,sola bakındı,saçlarını parmakları ile taradı,kravatını düzeltti. Önemli bir sır verecekmiş gibi yutkundu,

-Onu bana gösterebilir misiniz dedi. En nazik en kibar bir ses tonuyla. Aniden kibarlaşan insanlardan nefret ederim. Sahtekarlık yüklüdür hepsinde.

-Ne yapacaksın dedim.

-Şey dedi, sağa sola bakındı,vereceğim tepkiyi ölçmeye çalışıyordu sanki.

-Tanımıyorsunuz dedim.

-Yok tanımıyorum.

-Neden tanışmak istiyorsun o halde dedim. Koluma girdi.

-Biz seninle anlaşırız,sen iyi bir adama benziyorsun,inan sevdim seni,içim kaynadı. Elini koltuğumdan çıkardım. Sinirlenmiştim.

-Söylesene be adam derdin ne?

-Duydum ki bu adamın bir evi ve güzel bir arsası varmış. Yüzüme baktı sustu.

-Eee

-Hani diyorum. Çocuk deliymiş,kimse almadan biz alsak,ucuz kapatırız. Valla sende ortak olursun. İstersen.

Gözlerim karardı. Yumruğu siktim. Derin bir nefes alıp ya sabır dedim içimden. Sonra karşımda ki oduna dönüp dedim ki.

-Rahmetli benim ağabeyimdi. Kendisinin ne evi nede arsası oldu. Tek toprak yattığı yer. Deli dediğin insan senden bin kat akıllıdır. Sakın karşısına çıkma pişman olursun dedim yürüdüm. Hoca amin diyordu. Bende Amin dedim ve ekledim. Allah'ım beni hak hukuk tanımayan aç gözlü insanlardan uzak eyle.